

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Ráhagyatkozás
Ha megöregszel
A lábaim visznek
Ki vagyok rúgva
Félve vagyok bátor

Ne féljeteek!

2014/4

Jubileum - Óbudavár

Szeretetszövetség – Schönstattban

A szívemben mindig is schönstattos voltam. Legalábbis az utóbbi 14 évben, amióta a Jóisten utamba vetett egy schönstatti családot, és rajtuk keresztül Óbudavárra kerültünk. Már az első családnapiak után olyan szoros köteléket éreztem a Szűzanyával, hogy az már nem is természetfeletti, hanem természetes volt. Azonnal hazavittük a képét otthonunkba, és mindent megosztottunk vele.

A tényleges szövetségkötésre a Schönstatt mozgalom 100. évfordulóján, a jubileumi záróoktatás magyar miséjén került sor. Valami félreértés folytán az előzetes levélváltás ellenére azt hittem, hogy ez egy kis meghitt mise lesz a Mária-iskola kápolnájában, mondjuk nyolc-tíz ember részvételével. Olyan nem is mertem kérni, hogy az összenyitásban történjen, jó lesz nekem az iskola is – gondoltam. Csak minél kisebb felhajtást!

A kis, néhány fős szentmise helyett szinte a teljes magyar záróoktatás, plusz néhány német vöröskeresztes körében a zsúfolásig telt – szó szerint egymás lábán is ültünk – kápolnában élhettem át a vágyott pillanatot. Az előre megfogalmazott mondataim sutának tűntek a saját fülemben, az atya tört magyar szavai Tilmann atyára emlékeztettek. A saját

kicsinységem és Schönstatt nagysága – minden együtt volt e pillanatban. A szövetség érmének átvétele után remegő lábbal botorkáltam át a tömegen, csak a rám villanó mosolyokra emlékszem, és arra, hogy alig láttam a könnyeimtől. Minden olyan könnyűnek tűnt, és arra gondoltam, hogy a világ is megváltozik ezután.

Nagyon-nagyon hálás vagyok mindazoknak, akik az utamat egyengették, és a jelenlévőkkel örökre összefűz ez az együtt megélt mély, lelki élmény. Röviden ennyi volt, a hosszabb változatot pedig életem végéig mesélni és újraélni fogom!

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkből	8
Kentenich atya tanításából	35
Pápara figyelünk	37
Női rovat	38
Kincsesláda	39
Jubileum	40
Oázis könyha	48
Van/Nincs boruk!	50
Gyerekszaj	51
Hírek	52
Gólyahír	55
CSAK	54
Fiatalok Oázisa	56

Jelenlegi számunk házigazdája
az **Pécsi Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket az **Óbudavári Régió** követi.
A következő Oázis központi témája:
Fiatalság – bolondság?

Lapzárta: **2015. február 15.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat
az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2014. december, XXIV. évf. 4. (76) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó, Balázs Péter és Judit, Bodó Rita, Csabai Gábor és Márti, Császár Balázs és Zsófi, Csermák Kálmán és Alice, Edöcsény Levente és Márta, Endrédy István és Cecília, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoli és Marika, Gál Laci és Szilvi, Gamper Alice, Kaposi László és Andrea, Kiss Ádám, Komáromi Mari, Kovács Filó, Mészáros Zsuzsa, Oláh Gyöngyvér, Palásthy Gergely, Pórné Oravecz Eszter, Radnai István és Márti, Ramocsi Marinka, Sallainé Karikó Éva, Soós Viktor és Zsuzsi, Szelestei Gábor és Barbi, Turai Éva, Varga Erika, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, Zajkás Rozi, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Laza, Dominika, Ozsvári Imri
- Fotók: Lőw Juli, Lőw Péter és közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Csaba és Erika
- Nyomás: ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Ráhagyatkozás

Jeremiás prófétának mondta Isten: Ne félj, veled vagyok! (Jer 1,8) Hogy „veled vagyok”, ezt a Schönstatti Kegyelmi Anya is sok embernek mondta. Veletek vagyok, mondja nekünk, mint házastársaknak.

Szabad-e ezt nagyon gyermekien kifejeznünk? A schönstatti kegyképen a Szűzanya az egyik karjában a gyermeket tartja, a másik keze szabad. Itt helyet találnak a gondjaink. Talán túl sok gondot találunk és okozunk magunknak. Talán túl feszültek vagyunk bensőleg.

A Szűzanya azt mondja: engedd, hogy én is csináljak valamit! Ez nem játszogatás, hanem válasz a modern ember vallási alapproblémájára. A modern ember valóságával összefüggő alapvető probléma a büszkeség. Nem volt kor, amelyben az embereknek ennyi lehetőségük lett volna, amióta csak ember él a földön.

A modern ember alapvető problémája az, hogy saját maga körül forog. Sokat követel saját magától. Ez különösen érvényes erkölcsileg magasan álló, nagyértékű embereknel. Mindent tökéletesen kell, hogy csináljanak.

Egy mérnök nem mondhatja azt a főnökének, hogy legyen szánalommal az emberi gyengeséggel szemben, és az autójavításban a szerelő nem mondhatja ezt az ügyfelének. Minden tökéletesen kell, hogy legyen.

Azt hisszük, nekünk is tökéletesnek kell lennünk. Gyakran

nem tudjuk a hibákat magunknak megbocsátani. Ezért nem találunk Istenre. Szívesebben vitatkozunk Istenről, minthogy őt személyesen megtaláljuk. Míg vitatkozunk, az alatt mi vagyunk a nagyok. Ha igazunk van, akkor pedig a legnagyobbak. De ha Istennel találkozunk, akkor Ő a nagy, mi pedig a kicsik. Ezt könnyű mondani. De hogy ez bekerüljön az életérzésünkbe, azt akarja Isten, hogy gyakran kérjünk tőle, és hogy az Istenanyát hívjuk segítségül.

Mit akar ez jelenteni?

Engedjék az Istenanyának, hogy gondoskodjon az Önök gyermekeiről! Engedjék meg az Istenanyának, hogy gondoskodjon a házastársi pénzről! Engedjék meg az Istenanyának, hogy gondoskodjon az Önök egészségéről! Engedjék meg az Istenanyának, hogy a házastársi kapcsolataikról gondoskodjon! Isten

kiválasztotta azt, ami a világ szemében gyenge, hogy az erőt megszégyenítse.

Mindez a házastársakra is vonatkozik. Ha ketten: férj és feleség odaállnak a Szűzanya elé és rábízzák magukat, akkor a Szűzanya nem tud mást tenni, mint hogy teljesen feléjük fordul.

A háziszentélyünkben ott van egy korszó (a kánai menyegzőre emlékezve). Ide hozzuk a problémáinkat, nehézségeinket. Ha egy kérést írnak egy papírra és azt be akarják dobni, írják titkosírással, mert a gyerekek valószínűleg kihalásszák és elolvassák. Mégis, legalább rejtjelezve írjanak valamit a lapra, és dobják bele a korszóba. Mi, emberek, a külső érzékszerveinkhez kötött lények vagyunk. A külső jelek a hitünkben, hívésünkben segítenek. Természetesen akkor, ha így akarjuk.

Van még valami. Van az életünkben egy titok. Érzékelhető volt számunkra egy tiszta gyermekség. És valamikor ez megtörik. Az emberben nincs már meg az az eredeti bizalom, ami valamikor benne volt a világban. De az ember megtapasztalta a szenvedést meg a csalódást, és ennek nyomán egy fontos döntésnek kell születnie. Egyrészt itt az ember megkezdheti. Ez az élet. Az öröm nem megy, dolgozni kell, harcolni kell. Ez az egyik út. A másik út: a szomorúság vagy az elkeseredettség. És akkor egy kicsit csalódottan és keserűen állnak az élettel szemben. És ha egy szenvedés nagyon súlyosan érint engem, akkor nem olyan könnyű azt legyőzni. De Kentenich atya

azt mondja, hogy az isteni mosolygás és emberi sírás gyermekeivé válunk. Ez sokszor együtt jár. Emberi sírás és isteni mosolygás. Ez egy életfolyamatban történik. Néha egészen közel van egymáshoz a nevetés és a sírás. Ez lélektani értelemben is így van. És ezért úgy gondolom, ez nekünk, magyaroknak egész különlegesen fontos, mert a szívünk mélyében mindig egy kicsit szomorúak vagyunk. Mert nagy szív mindig és minden helyzetben valahol egy kicsit meg van sebezve. Ezt tanulmányozhatják a népdalokban. Mindig jelen van a szomorúság is. Erre Schönstatt

vagy Kentenich atya válasza: az isteni mosolygás és az emberi sírás gyermekei vagyunk. Ezért talán úgy cselekszünk, hogy elidőzünk egymásnál, és beszélünk azokról az ajándékokról, ame-

lyeket a Jóisten nekünk készített. Ez az isteni mosolygás. És emögött megnézzük a Jóistent. De van a másik dolog is, ez az emberi sírás. És a mi Atyánk azt mondja: közel vagyok, veled vagyok. Milyen is az a magyar típus? „Jaj, de fáj!” És mit mond a Jóisten neki? „Ne félj, veled vagyok!” (Jer 1,8.19; 15,20; 30,11; 46,28)

Ezt is lehet meditációs módon gyakorolni. Veszünk valamit, ami fáj. Megnézzük. „Ne félj, veled vagyok!” Hagyjuk, hogy a Jóisten ezt mondja nekünk. „Ne sírj! Közel vagyok!” Így tesz egy igazán érett ember. Ez más, mint a kemény. Vannak emberek, akik a ne-

Ám az érett ember megengedi a fájdalmat. És odatartja ezt a fájdalmat a Jóistennek.

hézségekre összeszorított foggal, vicsorogva reagálnak. Kentenich atya a régi görög népet, a spártaiakat idézi. Az volt az eszményük, hogy semmi fájdalmat nem mutatnak. És minden nehézséget legyőznek. Kentenich atya azt mondja, ezek a spártaiak mindig csak töredékek maradnak. Mert soha nem voltak gyermekek. Ám az érett ember megengedi a

fájdalmat. És odatartja ezt a fájdalmat a Jóistennek. És megengedi, hogy Isten azt mondja: „Ne sírj, veled vagyok!” És akkor egy sajátos adomány jön létre. Jön sok nehézség. Szent Ferenc is mutat erre példát. Egyszer a szemhéja gyulladásban volt. Az orvosok fertőtleníteni akarták ezt, amit izzó vassal végeztek. És Szent Ferenc akkor azt mondta: „Tűz testvérem, legyen kedves velem!” Ez a schönstatti típusa az életnek. Ez az embertípus a nehézségben nem kemény, hanem mosolyog. A nagy szentek különböző módon reagáltak a szenvedésre.

Szent Teréz azt mondta: Isten az élettel labdázhat. Kentenich atya a dachau koncentrációs táborban mindig azt mondta, hogy ez a legjobb terep. Ez az élet. Az éhhalál szélén volt, s az fáj, de mögötte látta a Jóistent. Itt van az Atya, aki a gyermekéről gondoskodik. Itt van az emberi sírásban az isteni mosolygás.

Barátaim, ezt nem kell mindjárt így csinálni!

Ezt nem kell holnap így csinálniuk. Szabad még egy kicsit növekedni is. De valamikor majd mi is kimondhatjuk ezt. És akkor a gyermek mindig boldog lesz. Függetlenül attól, mi történt.

(Tilman Beller előadásaiból)

"Az igazi keresztény igent mond határaitra, kicsinységére, de bizalommal veti magát az Atya karjaiba, s így úrrá lesz aggodalmain, míg a modern pogányok, akik nem ismerik ezt az összefüggést, begörcsösödnek magukba, s életük előbb vagy utóbb széttörik."

(Tilman Beller)

Ne féljete!

Soha nem felejttem el azt az érzést, amit én nemcsak tizenhat éves koromban, de még huszonéves koromban is éreztem. Mitől félnék?! Én biztos nem fogok haját festetni, és bepánikolni, mert negyven vagyok stb., stb. Mindig annak fogok örülni, ami éppen van. Ez nagyon sokáig így is volt. Talán egészen addig – és beismerem túl voltam a negyvenen –, amikor kiderült, hogy a férjemnek elég súlyos szívbetegsége van. Hát ez volt talán az első nevezetes alkalom, amikor nagyon féltem. És aznap, amikor a beavatkozást végezték, én is lázas beteg lettem, hirtelen megéreztem a saját gyengeségemet, kiszolgáltatottságomat is. Félek, amikor azt látom, hogy egy kollégám vagy ismerősöm munkanélküli lesz. Bármelyikünkkel megtör-

ténhet. De félek, amikor valamelyik gyerekem elkeseredett vagy szomorú, félek, amikor kiderül, hogy a lányom barátjának talán nagyon súlyos betegsége van. Nagyon szeretik egymást, de ez súlyos dolog. Biztos, hogy az én lányomnak kell minden terhét és baját viselni ennek a betegségnek? Félek, amikor látom a szüleim állapotát, egyre idősebbek, betegesebbek, ahogy az anyósom is. Félek, amikor először összeesik az utcán, félek, amikor elkezd megváltozni, már nem akar sehová menni, csak otthon lenni, félek, amikor nem emlékezik, mi volt öt perce vagy tegnap, és jeges félelem szorít, amikor először magázva szólítja meg a férjemet. Már tudom, hogy milyen gyenge vagyok és törékeny. Már tudom, hogy nem tudok mindenkire vigyázni, és nem tudok segíteni a gyermekeimnek, bármennyire szeretnék. Félelemmel tölt el, hogy néha azt érzem, semmit nem tudok tenni. Persze majd lesz, amikor kicsit vigyázhatok a gyerekekre, vagy süthetek nekik, de most nem arra gondolok. Az igazi problémáikban nem tudok segíteni. Meg tudom fürdetni az anyósomat, elvihetem orvoshoz, és még sok-sok hétköznapi dologban tudok segíteni, de ettől még nem ismeri fel a fiát vagy

az unokáját jobban. Magát a problémát nem tudom megoldani. És amitől legjobban félek, hogy mi lesz, ha én betegszem meg, és engem kell ápolni, és nem ismerem meg a gyerekeimet vagy az unokáimat. Nem akarom, hogy később miattam éljék át azt, amit most én. Félelmetes érzés rádöbbenni, hogy semmi nem az én kezemben van, hogy igazából semmit nem tehetek. Vagyis egyet mégis. Rábízhatom a Szűzanyára. Rábíztuk a fiamat, amikor külföldön volt, rábíztuk a lányunkat, amikor megszakította a főiskolai tanulmányait, rábíztuk a leg-

kisebbit, amikor egy messzi kollégiumba költözött és csak havonta jön haza, rábízzuk a szüleinket. És nem tudunk mit tenni, rábízzuk önmagunkat is. Hiszen az, akiben hiszünk, a mi Istenünk azt mondta: Ne féljete! Így hát a félelmeinket bedobjuk a korsóba, aztán elolvassuk Kentenich atya napi üzenetét: Ha a Jóistennek és égi Édesanyánknak szüksége van rám – legalább annyi ideig, míg valaki más megjelenik a színen, aki használhatóbb és tetterősen tovább képes dolgozni. „Itt vagyok, Uram, küldj, ahová Te akarsz!”

A lábaim visznek arra, amerre a feladatom szólít

Egy éve, hogy Szent Őrzőangyalok napján elment Péter – reményeink szerint – a mennyei hazába. Szeretnék nektek, akik imával, szeretettel, érdeklődéssel körülvesztek, néhány sorban írni életünk alakulásáról. Rengeteg apró jelben látom az Ő közbenjárását, a Jóisten vezetését.

Mikor munkát kerestem, figyeltem, hogy merről nyitogatja a Jóisten a kapukat, honnan érkezik hívása. Zenetárnaként helyezkedtem volna el – ami a tanult szakmám –, de végül ott nem volt üresedés, ahol korábban állást ígértek. Viszont a nyár közepén megkerestek hitoktatói munkalehetőséggel, a plébánián körvonalazódott egy irodai feladat, s egy harmadik lehetőség is adódott. Egy (a Főplébániánkhöz

tartozó) másik plébánia közösségének segítése.

Megdöböntem, mikor rájöttem, mire is hív engem a Jóisten. A hitoktatás ugyanis az a terület, amit Péter kevés óraszámában ugyan, de nagyon szeretett csinálni. Örömmel és jól tanított: a gyerekek is – kamaszok – igen kedvelték. Bizony sokszor veszem elő Péter anyagait, dolgozom a jegyzeteiből, óravázlataiból. Az irodai munkát egy olyan anyukától vettem át, aki korábban Péter cégében dolgozott, és Ő tanította be. Most pedig ez a sok összefonódás, mintha a Jóisten Péter által készítette volna elő számomra ezeket az utakat!

A legutolsó szövetségi hetünkön, amin még Péterrel együtt lehettünk, az

Egyházi volt szó. Így foglaltam össze akkor a gondolataimat: eszemben sincs kritizálni, inkább szolgálok. Most a munkámnak mind a három területe az Egyházzal köt. A Jóisten komolyan veszi, amit mondom!

Számtalan apró csodának lehettünk tanúi az elmúlt évben.

Péter temetésén találkozott egy régi osztálytársa és egy munkatársa, akik között hideg munkatársi viszony volt, nem is tudták egymásról, hogy mindketten ismerik a férjemet. Az ő kapcsolatuk a temetés óta új alapokra helyeződött, mély barátság alakult ki közöttük.

Korábbi káplánunk mesélte, hogy egy anyuka kisbabát vár, de a vizsgálatok szerint súlyos fejlődési rendellenessége van a magzatnak. A fiatal feleség nagyon meg van ijedve, nem tudja, hogy megtartsa-e a kisbabát. Azt kérte az atya, hogy imádkozzam ezért az édesanyáért és a férjéért, hogy jól döntsenek. Arra gondoltam, hogy Péter közbenjárását kérem az ügyben. Eddig inkább saját ügyeinkkel, gondjainkkal fordultam

a férjemhez, az még nem jutott eszembe, hogy más dolgaival is Hozzá mehetek. Most kértem Pétert, hogy segítsen ennek a fiatal családnak. Pár nap múlva a káplán atya szólt, hogy a beteg kicsi baba magától elment, nem kellett a szülőknek meghozni az irgalmatlanul nehéz döntést. Nagy élmény volt annak megtapasztalása, hogy Péter támogat minket. Azokat is, akiket elé viszünk.

Folyamatosan érezzük a kisebb-nagyobb közösség támogatását. Egy olyan háló van körülöttünk, mely nem engedi, hogy lezuhanjunk. Sőt, inkább felemel. A szűkebb-tágabb család, a barátok, ismerősök, a közösség hordoznak bennünket. Rengeteg konkrét segítséget kapunk. Hónapokig – a legnehezebb időszakban – kaptunk komatátlat. A schönstatti csoportunk férfi tagjai szerveztek egy operatív csoportot, akik rendszeresen kérdezik, mire van szükségem. Segítenek a ház körüli teendőkben, amivel én nem boldogulok. Most például a lépcső felújítását végzik. Nagy biztonság érezni, hogy a fizikai, anyagi dolgok mindig megoldódnak, annyi jó ember van körülöttünk! Nagy hála van a szívemben az erőért, mely a közösség erejéből fakad!

Ami igazán nehéz, az a lelki teher.

Amikor úgy érzem, hogy nagyon egyedül vagyok: magammal is, a problémáimmal is. Főleg a gyerekekkel kapcsolatos nehézségekben. Harcolok is sokszor a Jóistennel, hogy nem erről volt szó, hisz mi közösen vállaltuk ezeket a gyerekeket, én egyedül ehhez

kevés vagyok. Nagyon hiányzik Péter bölcsessége. Sokszor érzem, hogy én egyedül nem boldogulok, nem tudom megoldani, tanácstalan vagyok. Egyik ilyen családi probléma esetében – amin már sokat gyöttrődtem – eszembe jutott, hogy az egyik ismerős család is hasonló cipőben jár. Összeszedtem a bátorságomat, és felhívtam végül őket. Nagyon jól beszélgettünk. Meg tudtam velük osztani a nehézségeimet, majd együtt végeztünk kilencedet, felajánlva a konkrét nehézségért.

A gyerekek mind másképp élik meg életállapotunkat, a jelenlegi helyzetet. Vannak nagy beszélgetéseink, közös esték, amikor megosztjuk egymással a fájdalmainkat, örömeinket. A legkeményebb talán az volt, amikor az egyikük, felfogva a jelenlegi helyzetünk komolyságát, azt kérdezte: Akkor most vége a gyermekkoromnak?

Jó látni, hogy egymást is támogatják, hogy az éppen stabilabb erősíti a másikat. Mind másképpen dolgozzák fel a veszteséget. Vannak kemény időszakok.

De bízom benne, hogy Péter példája olyan élő és hiteles számukra, amit ők is követni tudnak majd, még ha most nem is mindig látszik így. Rendszeresen megbeszéljük közös ügyeinket: hogy állunk anyagilag, milyen a helyzetünk, elosztjuk a házimunkát. Többen dolgoznak tanulás mellett. Együtt hordozzuk a családjunkat, számíthatok rájuk. Sokat imádkozom, hogy jól tudjam őket nevelni, szeretni,

hogy jó társat találjanak maguknak. És azért is, akit esetleg még nekem szán a Jóisten társként. Érzem, hogy Péter is örülne neki.

Számomra nagy megnyugvást ad a háziszentélyben eltöltött idő és ima, amikor egységben lehetek Péterrel, a Jóistennel s Máriával. Ez az igazi erőforrás számomra. Ekkor érzem, hogy minden a helyére kerül.

Péter példája nagyon erős, ahogy az utolsó napokban is tartotta a lelki napi- rendet: a Szentírás olvasását, az imákat nem hagyta el még ekkor sem. Ő tudatosan adta oda az Istennek a nehézségeit, szenvedését, és dolgozott azon keményen, hogy el tudja fogadni a mennyei Atya akaratát („Hogy kardcsörtető, ám hitében csökevényes tanítványból ismét gyermek lehessen: a mennyei Atya szeretett gyermeke.”) És végül bele tudott simulni ebbe az akaratba. Mindent gondosan elrendezett, amikor már tudta,

hogy nincs sok ideje hátra.

Emlékszem, még az utolsó előtti nap estéjén is kérte, hogy toljam oda kerekesszékét a számítógéphez, mert dolgozni akar – bár már koncentrálni alig

bírt –, hogy készen legyen egy munkával, mivel ezt még megígérte, és mert a családjának biztosítani akarta még ezt a bevételt.

Az Ő bámulatos lelki ereje magával ragadta és továbbvitte a családjunkat: igyekszünk napról napra elfogadni a nehézséget, és megyünk tovább, mert munka van: itt vannak a gyerekek, ten-

Szívesen szállnak föl
érzéseim, gondolataim,
vágyaim oda, ahol Ő van, a Mennyei
Hazába.

ni kell a dolgunkat. Hasonló ez ahhoz a képhez, melyet nemrég éltem át. Édesanyámmal utaztam a metróra. Ő ment a vonathoz, hogy hazautazzon, én pedig mentem intézni soros ügyeinket. Hamarabb szálltam le, mint Ő, és ahogy balra mentem a lépcső felé, szemmel követtem a gyorsuló szerelvényt, és persze próbáltam felfedezni az utasok közt ücsörgő édesanyámat. Ahogy elszaladt melletttem a gyorsuló kocsi sora, mágnesként vonzotta magával tekintetemet. Az volt az érzésem, hogy szemem, gondolataim szívesen repülnének tova a metróval, ahol a számomra kedves ember utazik.

Munkahely Isten terve szerint

FELESÉG:
Férjem már hónapok óta gondterhelten tért haza a munkahelyéről. Amikor beszélgetésbe elegyedtem valakivel, nem is rejtette véka alá nehézségeit. Gondja volt a feletteseivel és beosztottjaival egyaránt. Az idő múlásával egyre fáradtabbnak és kimerültebbnek látszott. Nem tudtam, mit tehetnék érte. Igyekeztem az otthoni munkák alól mentesíteni, amennyire ez lehetséges volt. Próbáltam a kedvében járni és kedvesebb lenni hozzá. Gyakrabban foházkodtam érte Égi Édesanyánknál. Mégis a helyzet hétről-hétre nehezebb lett. Ebben a feszült helyzetben a tanulmányaival is nehezen haladt előre férjem, ami pedig nagy szívügye volt. Egyik este beszélgetés közben előhozakodott azzal, hogy munkahelyet szeretne váltani. Nem le-

Lábaim viszont vittek arra, amerre a feladatod szólított. Kedves Péterem jutott eszembe, és az, amit mostanában oly sokszor érzek. Szívesen szállnak föl érzéseim, gondolataim, vágyaim oda, ahol Ő van, a Mennyei Hazába. Milyen jó is volna ott Vele együtt lenni! Mennyivel könnyebbnek, egyenesebbnek tűnik az oda vezető út, csak hagyni kell repülni gondolataimat, vágyaimat!

De a lábaim következetesen mennek. Egyik a másik után visz a lépcső felé, mely a feladataimhoz vezet. Alattam a föld, fölöttem az ég: bennem a létra. Megyek.

pödttem meg, hiszen régóta téma volt ez köztünk.

– Tudom – mondtam neki. – A tanulmányaid befejezése után, körülbelül két év múlva.

Ezt válaszolta: – Nem, most. Kaptam egy jó ajánlatot. Igaz, nem olyan biztos, mint a mostani, de ott legalább nyugodtabb légkörben dolgozhatok. Mennék a jövő hónaptól.

Meglepődtem, izgultam, imádkoztam. Csodálkoztam, honnan veszi ehhez a nehéz döntéshez a bátorságot. Ekkora benne az elkeseredés, vagy Isten akarát látja az új lehetőségben? Hiszen voltunk már egyszer hasonló helyzetben. Akkor is rettenetesen rosszul érezte magát az akkori helyén, aztán egy barát noszogatására beadott egy pályázatot, amit meg is nyert. Rosszabb anyagi körülmé-

nyek mellett kezdett, mint ahonnan jött. De később megbizonyosodott, ez Isten akarata szerinti munkahely. Biztosan jól érzi, hogy most váltani kell, hiszen kisebb lesz a felelőssége, nem lesz rajta akkora nyomás, még ha kevesebbet is lesz velünk itthon. Aggodalmaimat hamar félretéve már örültem is.

Néhány hónap múlva már az új munkahelyén küzdött a párom. Több mint negyvenévesen betanuló. Új munkaterületen, ismeretlen számítógépprogrammal a gazdasági szféra kemény világában. Naponta sok új kihívás. Egyáltalán nem láttam nyugodtabbnak.

Aztán eltelt másfél hónap, és elérkezett a várva-várt családi nyaralás ideje. A legjobb az volt, hogy nem volt wifi. De együtt volt a család. Nem csak fizikailag, szótlánul, egymásnak háttal ülve, kutyüket bővölve, hanem sok játékkal, felszabadult nevetéssel és egymás lelkét megérintő beszélgetésekkel. Mondhatnám tökéletes nyaralás volt. Tíz nap együtt. Egy hét a családdal, három nap kedves vendéglátóinknál. Két helyszínen, csodálatos környezetben. Igaz, sötét felhőként húzódott rá, hogy hazaérve a kórházba vitt az első utunk, egyik gyermekünk lázas állapota miatt.

Késő este lett, mire hazaérkezésünk napján esti imára összegyűltünk a háziszentélyben. Csöngettek. Férjem kiment ajtót nyitni, aztán nem jött vissza közénk. Aznap apa nélkül imádkoztunk. Miután a gyerekeket lefektettem, megérkezett férjem. Gondterhelten leült

a nappaliba és közölte: – Ki vagyok rúgva, indok nincsen.

Most mi lesz? A gyerekeknek kezdődik az iskola, az egyetem. Férjem magába roskadva ült, majd telefonált. Én a háziszentélybe mentem, Máriánál keresve menedéket.

Másfél óra múlva férjem odajött, és örömmel újságolta: – Holnaptól van új munkahelyem!

Elmondhatatlan megkönnyebbülés lett úrrá rajtam. Az Isteni gondviselés feletti öröm és hála járja át a szívemet. Férjem azóta is ott dolgozik. Az Isteni terv szerinti munkahelyen.

FÉRJ:
Munkahelyemen vezetőként olyan nyomás nehezedett rám, hogy a váltást fontolgattam. Volt egy vállalkozó ismerősöm, akivel évek óta együttműködtem. Gyakran mondta, hogy milyen jó lenne, ha cégeinél a különböző területeket generál-vezetőként irányítanám. Amikor a munkahelyi gondok már állandó feszültséget, álmatlanságot okoztak, feleségem-

mel megbeszéltem a helyzetemet. Pár óra alvás kevés az egész napi munkateher kipihetéséhez. Végül is úgy döntöttünk, hogy ha a Jóisten terve a munkahelyváltás, akkor sikerülni fog, csak meg kell tennem, ami tőlem telik.

Felhívtam ismerő-sőmet és megkérdeztem tőle, hogy áll-e még az ajánlata, mert ha igen, akkor megyek hozzá dolgozni. Igent mondott, örült, nagy terveket szőttünk. A fő tevékenységéhez szakmailag nem értettem, de ő is úgy gondolta, hogy menni fog. Úgy éreztem, Isten egy személyen keresztül ajtót nyitott egy újabb világ felé.

Új munkáltatóm másfél hónap munkavégzés után elengedett a fél éve tervezett, lefoglalt családi nyaralásunkra. A munkakörömet úgy adtam át a helyettes ügyintézőnek, hogy minden ügyet előkészítettem, minden információt az ügyintézőkhez leírtam, és telefonon minden kérdésre választ tudtam adni.

A nyaralás szép volt, pihentető, de a vége nehéz lett. Vasárnap este hazaérkezve egyik gyermekünket az orvosi ügyeletre kellett vinnünk, akit nyomban kórházba is utaltak. Végre a sok utazás, rohangálás és aggodás után este negyed tízkor hazaérkeztünk.

Esti családi imánkhoz készülődünk, amikor csöngettek. Vállalkozó ismerősöm volt, aki kihívott az autójához, ahol közölte, hogy nem váltottam be reményeit, és holnaptól ne menjek dolgozni. Valamilyen indokot mondott, de ez lényegtelen, hisz később másoknak

más indokokkal magyarázta döntését. Abban a pillanatban, vasárnap este fél tízkor egy volt a lényeg: ki vagyok rúgva.

Abban a pillanatban, vasárnap este fél tízkor egy volt a lényeg: ki vagyok rúgva.

Egy hét múlva kezdődik az iskola és nincs munkahelyem, nem tudok a családomról gondoskodni.

Feleségem keresett, hol vagyok, hisz az esti imáról hiányoztam, és nagyon meglepődött,

amikor egy magába roskadt, munkanélküli férjet talált a nappaliban.

– Mihez kezdünk most? – kérdezte.

– Imádkozom, gondolkozom, majd telefonálok.

Öcsém barátja egy kft. ügyvezetője. Tudtam, hogy cégénél van olyan munkakör, amit iskolai végzettségem alapján el tudnék látni. Felhívtam akkor éjjel. A telefont nem vette fel, de öt perc múlva visszahívott és azt mondta, külföldön van, egy óra múlva már itthon lesz. Arra kértem, hogy mindenképpen hívjon fel, mert szeretnék vele beszélni. Egy óra múlva csöngettek, és öcsém a barátjával együtt belépett az ajtón.

Elmeséltem a gondomat. A barát nem engedte végigmondani a történetet, meg sem várta a kérdésemet, egyszerűen nevetve közölte, hogy holnap mehetek hozzá dolgozni.

A Jóisten megengedte, hogy kilátástalan helyzetbe kerüljek, de meg is ajándékozott kegyelmével. Most már viccesen hangzik, hogy ezen az augusztusi vasárnap éjjelen másfél óráig munkanélküli voltam.

Újabb esély a növekedésre

Félelmeink között – mint ismeretlen és elkerülhetetlen feladat – szerepel időseink gondozása is. Mi is így voltunk ezzel, de reméltük, hogy Isten megadja hozzá a kellő erőt is. Ebben a helyzetben is áldás a nagy család, hiszen a gyakorlati és lelki terhet is többen hordozhatjuk.

Súlyos kérdés volt például az, hogy engedjük-e kórházba idős betegünket, akin már nem tudnak segíteni, csak „ellátni”. Három szülőnk esetében sikerült elkerülni a kórházat, apánk esetében nem.

Az otthonápoláskor a felelősség és a tehetetlenség érzése a legnehezebb. De ebben a helyzetben is megéltam a Szentlélek segítségét. Egyik vasárnap éppen a szentmise után mentünk anyósom betegágyához. Már nem volt semmi kapcsolata a külvilággal, nem tudtuk, hogy érzékeli-e egyáltalán a környezetét. Az ágya mellett ülve a kezét fogva – a szentmise utáni állapotban – elkezdtem énekelni a népénekeket, melyeket ő is ismert és szeretett. Legnagyobb örömeinkre és meglepetésünkre betegünk is bekapcsolódott az éneklésbe, és a sokadik versszakokat is tudta! Nekem gyorsan Hozsannás könyvet kellett keresnem, hogy tartani tudjam vele a tempót, amit anyósom szóvá is tett. „Mi lesz már, te miért nem énekelisz?”

Lám, a gyermekkori élmények/énekek olyan mélyen beleivódtak a lelkébe/ tudatába, hogy még a halálos ágyon is segítségünkre lehetett a kapcsolat és az öröm megtalálásában!

A fizikai gondozást ápolónők végezték, akiknek költségeit a testvérek közösen fedezték.

Édesapám esetében – Istennek hála ezért – az otthon töltött utolsó éjszakáján vele voltam (három hónapos ápolását a vele lakó nővérem végezte). Fizikailag nagyon nehéz volt, de lelkileg sokat adott: látva hősies küzdelmét, vívódásait tiszta tudattal, amiért ő sokat imádkozott! A reggel kiérkező mentősöktől azt kérdezte:

– Önök a hullaszállítók?

– Jó humora van a bácsinak! – válaszolták.

Megműtötték feleslegesen. Az intenzív szobában azt mondta nekem: – Úgy szeretnék most egy szentmisén részt venni!

Pár órával később – reményeink szerint – a legszebb szentmisén vehetett részt. Gyakran eszembe villan édesapám vágyakozása, amikor csak kötelességből esek be egy-egy szentmisére, és kérem, segítsen fölfogni ezt a csodát!

Visszatekintve – persze már könnyen – azt mondhatjuk, hogy ez a félelmetes időszak *kegyelmi idő volt*.

Kentenich atyától tanulva azt is mondhatjuk, hogy a nehézségek/kihívások mögött ott volt a Jóisten, aki azt mondta: Szeress most ezzel együtt! Szeress most még jobban!

Amit Jézus az apostoloknak mondott, nekünk is mond: „Én vagyok! Ne féljete!” Amikor szembesülünk az új kihívásokkal, bízhatunk az erejében, kegyelmében!

J & P

Az alábbi igaz történet teljesen egyedi, mert minden párkapcsolat más és más. Mégis úgy gondolom, hogy főszereplői őszinteségükkel valódi kapcsolatot nyújthatnak, olyan házaspároknak, akik még nem látják az alagút végét... Ezúton is köszönet érte!

Péter: A mi kapcsolatunk, így visszatekintve, nagyon elrendelt kapcsolatnak tűnik. Juca egy volt osztálytársa kedvéért – aki nekem kollégám volt – költözött vissza az ország túlsó feléből. Aztán ez a kapcsolat véget ért, majd pár hónappal később mi egymásba szeretünk. Elég gyorsra sikeredett...

Judit: Igen, januárban ismerkedtünk meg, nyáron összejöttünk, és októberben mondtam, hogy két csík van.

P: Januárban mi voltunk az első esküdözök. Pontosabban csak polgári esküvőnk volt. Volt egy olyan családtag, aki elszántan akarta, hogy egyházi házasságot is kössünk, és emiatt írt egy fenyegető levelet, hogy mi lesz velünk, ha nem kérjük Isten áldását a frigyünkre. Ez azonban olyan erős ellenállást szült, hogy már csak azért se.

Előtte, akkor nem voltatok templomba járók, nem volt közösségetek se?

J: Péter katolikusnak lett keresztelve, de a családjuk nem gyakorolta a hitet. Én pedig vegyes házasságból születtem, apu ágán erős katolikus, anyai ágon nagyon erős református vonal érvényesült. Visszatekintve azt látjuk, hogy a lányunknak meg kellett születnie, külön-

ben mi nem lennénk ma együtt. Nem azért, mert nem szeretjük egymást, hanem mert annyi más csábítás volt az életünkben. Réka jövele irányba állította az életünket. A két csík után egy pillanatig föl sem merült, hogy ne közösen. Nyáron megszületett Réka, és az is egyértelmű volt, hogy nem lesz egyke. Dorka, a második, már egy tervezett gyermek, jó két évvel Réka után született.

P: Szerettünk volna egy saját vidéki házat, így kötöttünk ki a falunkban, ahol nagyon jó közösséget találtunk, és nem utolsósorban itt él az a házaspár, akiknek köszönhetően kapcsolódtunk Schönstatthoz. Ők is nagyon jó eszközök voltak a Jóisten és a Szűzanya kezében, de nem csak ők. Van egy templomi kórus is a faluban, amihez mi is csatlakoztunk a zene szeretete miatt. Az éneklésnek köszönhetően kezdtünk templomba járni. Szép lassan érett meg bennünk a gondolat, hogy nem csak emiatt kellene. Láttunk jó példákat magunk előtt, olyan családokat, akik nem vasárnapi templomba járók, akik kilépnek a templomból és ezzel véget is ért a történet. Úgy élik az életüket, hogy tetten lehet benne élni Isten szeretetét. És természetesen nem hibátlan emberek, ez nekem nagyon fontos volt.

Közben jött még egy nem várt csoda, Anna, négy és fél évvel Dorka után.

J: Mi közben 2009-ben voltunk itt Óbudaváron, mert akkor a már említett házaspár szervezett ide egy zárandoklatot.

És ti akkortájt, hogy voltatok, mint házaspár?

P: Nagyon nehéz időszakunk volt. Akkor már érezhető volt a gazdasági válság is, nekünk pedig nagyon sok devizahitelünk volt. Ez anyagi nyomást jelentett. Voltak komoly belső feszültségek is. Kijött az, hogy nagyon eltérő személyiség típusok vagyunk. Nem álltunk messze tőle, hogy a mai kor megoldását válasszuk: hát akkor mi mégsem illünk össze...

J: Azért maradtunk együtt, mert én ugyan elküldtem Pétert, de ő nem volt hajlandó elmenni.

És neked miből lett elegend?

J: Mi nagyon gyors ismeretség után összeházasodtunk úgy, hogy nem igazán ismertük egymást. Nyilván vonzódtunk egymáshoz, szerelemmel szeretjük egymást...

P: De nem ismertük egymás bogarait...

J: Én mindig haladni szeretnék, mindig keresem a következő lépést, hogy hogyan tovább, hogyan előre. Péter meg egy flegmatikus ember. Visszanézve, nyilván kell egy ilyen ember mellém, hogy néha megálljunk..., de én ezt abban az időben nem így éltem meg...

És te hogy küldted el? Hogy az már válást is jelentett, vagy pici szünetet akartál?

J: Szünetet, hogy költözzön el, hogy legyen időnk gondolkozni, hogyan tovább. Azt éltem meg, hogy már nincs közünk egymáshoz, nem tudunk egymásról, nem ismerjük egymás gondolatait. Úgy elhidegültünk egymástól, hogy ebből már nincs visszaút.

És ez hangos veszekedéseket jelentett, vagy éppen nagy szótlanságokat?

J: Én sokszor próbáltam ezt higgadtan elmondani. De azt éreztem Péterrel kapcsolatban, hogy csak ha folynak a könnyeim, és kiabálva mondok el valamit, ami nagyon fáj, akkor jut el az agyáig. Ha higgadtan mondom el neki ugyanazt, annak nincs hatása.

Péter, te nem érezted a problémát?

P: Bennem volt egy olyan hozzáállás, hogy majd elmúlik. Már mint a feszültség. „Jaj, mekkora probléma!” – az nem olyan nagy probléma, majd megoldódik. Sajnos nem volt előttem jó példa, hogy a szüleim, hogy oldották meg, mert nem oldották meg, egy csomó kibeszéletlen konfliktusuk volt. Annyi volt csak

a mozgatórugóm, hogy úgy nem lenne jó csinálni, ahogy ők. Mégis nagyjából azt csináltam, amit apámtól láttam. Juca elvárásai irritáltak, sértettek, meg: *Jaj, hagyjon már békén!* De ha lenyugodtam, nagyon sokszor

be kellett látnom, és volt, hogy ki tudtam mondani, de többnyire csak magamban: *Igazan van! Ez tényleg nem jó így.* De nem volt ritka az sem, hogy magamban megveregtettem a vállamat: *Lám, milyen bölcs ember vagy, hogy beláttad, hogy igazan van!* – de változtatni, azt nem. Erre is kellett volna energiát szánni, de az már nem történt meg.

2008 tavaszán már volt egy nekirugaszkodás, amikor Juca elküldött, hogy akkor szünet, de én azt mondtam, hogy nem, semmi esetre sem. Aztán nyáron volt még egy ilyen, és akkor úgy voltam vele, hogy na jó, ebből már nekem is elegendem van, legyen így. Az első ilyen kijózanító jellegű pofon akkor ért, amikor felhívtam egy volt kollegámat, hogy lakhatnék-e nála, és ő közölte, hogy nem segít hozzá engem ahhoz, hogy elrontsam az életemet. Nem mehetek oda! Teljesen meg voltam rökönyödve, fel sem merült bennem, hogy ez lesz a válasz. Kedvelem annyira srácot, hogy nem haragudtam rá, sőt, még egy kicsit el is bizonytalanított.

Pár nappal később egy aktuális ügyfelem, aki ismerte a helyzetet, szegezte nekem a kérdést: „Te, Péter, szereted te e gyerekeidet?” Mondom: „Persze, hogy szeretem őket.” „Akkor meg miért akarsz belőlük

fattyút csinálni?” Csak néztem rá ütődötten, hogy miről beszél ez az ember. Kifejtette: „Gondold végig, ha te elmész otthonról, annak mi lesz a következménye. A feleséged szép, fiatal nő, előbb-utóbb

valaki felbukkan mellette. És már akkor sem tudnál visszamenni, ha akarnál. És annak az embernek, aki felbukkan mellette, annak a te gyerekeid fattyúk lesznek.” Megint csak elgondolkodtam, hogy ebben lehet valami. Végül úgy döntöttem, hogy akkor most se

megyek el. De ez még mindig nagyon kevés volt, mert csak arról szólt, hogy én szeretem a gyerekeimet, de komoly fenntartásaim vannak a feleségemmel szemben. Akkor még nem voltunk schönstattiak. Itt, Óbudaváron tanultam meg, hogy a mi kapcsolatunk az elsődleges, a mi jó kapcsolatunk az, ami átsugárzik a gyerekekre, és az ő boldogságukhoz a mi boldogságunk az út.

Judit, te hogyan reagáltál arra, hogy Péter mégse megy el?

J: Volt bennem egy tehetetlen düh, hogy én megmondtam, hogy én ezt nem akarom így folytatni. De bizakodtam, hogy felfogja végre, hogy változtatnunk kell! Utána tényleg megpróbáltuk megkeresni a megoldást, újraképezni a dolgokat.

A falubeli házaspárok segítettek, vagy ti kerestek utat valahol?

J: Akkortájt volt az óbudavári zarándoklat, a házaspárok útja. Akkor én eldöntöttem, hogy ide vissza szeretnék jönni családnapokra. Anyagilag erre semmi-

...felhívtam egy volt kollegámat, hogy lakhatnék-e nála, és ő közölte, hogy nem segít hozzá engem ahhoz, hogy elrontsam az életemet.

lyen kilátásunk nem volt, így telt el a 2010-es év.

P: Aztán 2011 januárjában kinézett egy hetet és beírta a naptárba, hogy Óbudavár.

J: Azt éreztem, hogy nem érdekel, hogy hogyan, de el kell jutnunk ide. Ez kell nekünk! Reményt is adott valahogy, hogyha ide eljutunk, van tovább!

P: És maximum két napon belül bekopogott hozzánk a már többször említett falunkbeli házaspár, hogy úgy döntöttek, amíg anyagilag megtehetik, addig minden évben szeretnének egy-egy családot eljuttatni családnapokra, és abban az évben ránk gondoltak. Nyáron pedig eltöltöttünk itt egy hetet, és nagyon-nagyon jó volt.

J: Teljesen kisimultunk. Amikor innen hazaértünk, nem találtuk a lakáskulcsot. Több mint negyven percen keresztül képesek voltunk úgy végigásni a kocsit, csomagokat, hogy egy hangos szó nem csattant el. Annyira feltöltökeztünk itt, hogy az valami varázslatos volt.

Azóta rendeztetek már a házasságokat?

P: Apró lépésekkel haladtunk. Még mindig hullámsunk, de fölfelé, és talán kisebbek a hullámhegyek és völgyek közti távolságok.

J: És bennem azóta nem merül fel, hogy esetleg külön. Nyilván van probléma, amit meg kell oldani, de ott van az a megerősödött hit, amit az első családnapokon nagyon mély élményként éltem át újra, hogy minket tényleg egymásnak teremtett a Jóisten, Ő vezetett minket a falunkba, Ő akarja, hogy mi együtt maradjunk, és ezen az úton akar minket tovább, hogy nekünk együtt van jövőnk.

P: Abban az évben az volt a téma, hogy fedezzük fel Isten keze nyomát az életünkben. Úgymond rá lettünk kényszerítve, hogy végigtekintsünk az életünkön, és mi rengeteg nyomot találtunk. Megerősödött, hogy nekünk dolgunk van egymással. Alakulni kell sokat még, de fontos, hogy mi együtt vagyunk.

J: A rossz az megtörténhet, de a Jóisten bármit jóvá tud kanyarítani. Ennek megtapasztalása volt a közelmúltban az hogy az öcsém beteg lett, ami engem nagyon lesújtott. De ahogy erre Péter reagálni tudott, a maga nyugodt módján, ahogy támaszként mellettünk tudott állni! Annyi értékre világított rá ez a probléma a társamban! Egy ilyen nehéz helyzetben is, hogy meg tudta mutatni a Jóisten, miért ő a társam!

A beszélgetéseket vissza tudták hozni?

P: Ebben még fejlődöm kell. Ezeket mindig Juca kezdeményezi, és én csak többszöri nekifutásra szoktam beadni a derekamat... Most már mind a ketten tudjuk, hogy mire kell figyelni. Tovább kéne lépni, hogy ne esetenként, hanem rendszeresen fordítsunk erre energiát. Azt nem lehet mondani, hogy volt egy válságunk, de mi ezen túljutottunk, és most minden szép kerek. A válság legválságosabb részén túljutottunk, de tovább kell dolgoznunk.

Én szeretek kibúvókat gyártani magamnak, elég jó is vagyok benne, de el kell jussak odáig, hogy van, amit már fel kell vállalni, és akkor bele kell menni egy kellemetlen beszélgetésbe, engedni kell a másoknak. Hogy lássék az a szeretet. És ez a legfontosabb, hogy a szeretetünket ki tudjuk fejezni. Ami általában a férfiaknak nehezebb, nekem is. Úgy érzem,

ebben tudok fejlődni. De Juca sokszor úgy éli meg, hogy ez olyan lassú, hogy azt már nem lehet kibírni. Akkor neki kell megtanulnia a türelmet. Idén tavasszal – majd három évvel azután, hogy Óbudaváron megszületett bennünk az elhatározás – Isten áldását kértük a frigyünkre. Ez alkalomból ismét megélhettük, hogy milyen jó közösségre találtunk a falunkban. Anyagi lehetőségeink nem tették lehetővé, hogy rendes lagzit tartsunk, így a tanúinkon kívül édesapám és anyósom volt a „vendégsereg”. Végül a szolid lagziból egy majd ötvenfős batyus bál lett, amit a tanúink a legteljesebb titokban szerveztek nekünk.

Visszatekintve hogy látjátok, mi volt az alapvető oka a válságnak, amibe jutottatok?

Isten kedveltjei

Egy baráti házaspár már régóta hívott minket Óbudavára. Olvasgattuk a tőlük kapott Oázisokat, de azt gondoltuk, oda mi túl „kicsik” lennénk, hisz oda biztos csak példaértékű nagycsaládok járnak, mint ők.

Végül vigaszért mentünk először családnapokra fél évvel kicsi Magdikánk elvesztése után, aki jóval idő előtt jött a világra. Berci fiunk akkor volt két éves. Megértettük, hogy egy ekkora fájdalmat is fel lehet ajánlani, és fejlődni tudunk általa. Hazatérve háziszentélyt készítettünk, és meghívtuk otthonunkba a Szűzanyát.

J: Szüleinktől sajnos nem kaptunk élhető mintát, és a környezetünkben sem láttunk igazán jól működő családokat, amíg ebbe a faluba nem költöztünk. Nem volt olyan mintánk, amire alapozva hihettem, hogy ezt lehet jól csinálni.

P: Nekem nehéz volt szembenézni a saját hibáimmal. Amikor elkezdtek tanulni, hogy mire kell odafigyelni, akkor volt egy csomó ilyen élményem, hogy *Na, igen! A Juca itt szúrta el, meg itt és itt...* és eltartott egy darabig, amíg felismertem, hogy itt pont arról van szó, hogy ne akard megváltoztatni a másikat. Önevelés! Ha egy szóval akarom összefoglalni, akkor az egóm. Az én kényelmem, az én szórakozásom, az én pihenésem sokkal fontosabb volt annál, mint ami egy párkapcsolatban megengedett. Nem gondoltam eleget a „mi”-re.

A következő évben nagyon vártuk, hogy újra feltölthessünk. A nehézségek megpróbálták szerelmünket is. Már vágytam volna kistestvérré, de telet voltam félelmekkel. Abban az évben nagyon szemléletes volt az egyik házaspár előadása a házasságvédő vitaminokról, amiket hazatérve kiragasztottam a szentélybe. Megtapasztaltuk, hogy az egymás iránti szerelmet fel lehet éleszteni. A társunk személyén keresztül akar hozzánk jönni Jézus.

Aztán ahogy visszamentem dolgozni, az új kihívások, a sikerélmények sérült ovisaim fejlesztésében új lendületet adtak.

Időközben megismerkedtünk a NaPro technológiával, ami egy természetes módszer, a női ciklussal összhangban diagnosztizál, kezel. Kiderült, hogy a hormonrendszerem nem jól működik. Természetes módszereket kerestem, sokat változtattam a táplálkozásomon.

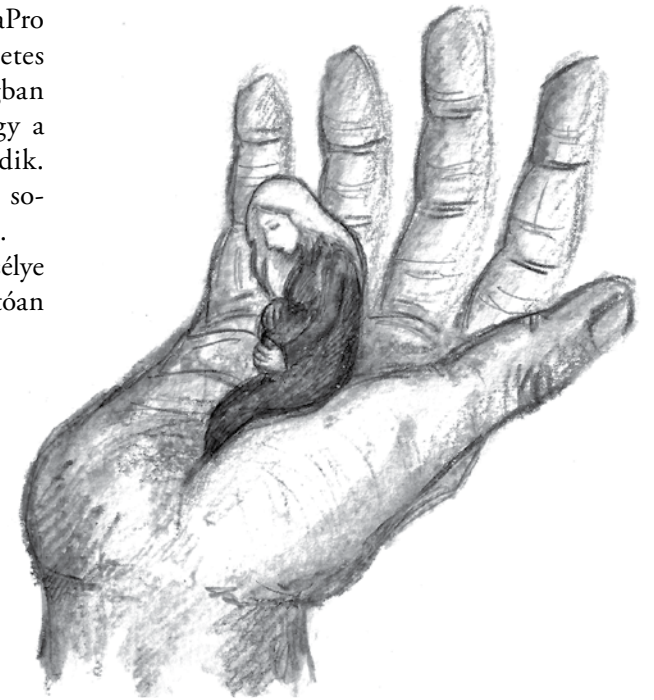
Ebben az időszakban nem sok esélye volt, hogy várandós legyek, de kitartóan imádkoztunk.

Nagyon vágyott Berci is kistestvérré. Esténként imában mindig ezért fohászok a Jóistenhez. Korábban nem értettem, miért kellene imáinkban közbenjárók az Istenhez, de akkoriban a temetőben járva Magdikánk és a fiatalon elhunyt lelkivezetőknek is megfogalmaztuk, hogy mi most már készen állunk egy új élet fogadására.

Don Bosco Szent János ereklyéje is ebben az időszakban járt városunkban, aki szintén meghatározóvá vált életünkben.

Berci négyéves volt, amikor családnapokon ki tudtuk mondani, hogy elfogadjuk azt is, ha a Jóisten nem szán nekünk több gyermeket. Gyors válasz érkezett, hisz még abban a hónapban megfogant egy kis élet úgy, hogy erre orvosilag alig volt esély.

Még pár hónapig dolgoztam, hogy ne legyen időm annyit aggodalmaskodni. Az előzmények miatt nehéz volt bíznom, hogy képes leszek kihordani őt. A 23. hétig rendben is ment minden, próbáltam testileg-lelkileg kiegyensúlyozott maradni. Aztán jött a sokk, hogy lehet, hogy újabb koraszülés lesz méhszaj probléma végett. Bekerültem

a kórházba, megkaptam a szükséges gyógyszereket, és csak feküdtem. Nem lehetett tudni, mennyi ideig stagnálhat az akkori állapot, megindul-e a szülés idő előtt, vagy sem. Nagy pofonnak élttem ezt meg. Megtehetek én mindent emberileg, a Jóisten kezében vagyunk. Légy alázatos! Pár hétig alig mertem kimondani a Miatyánk „legyen meg a Te akaratod” szavait.

Teltek a hetek, próbáltam berendezkedni hosszú távra, hisz a cél az volt, hogy elérjük a 36. hetet. Az elmúlt évek során már megtanultam, hogy mindenben keressem a jót. Végül három hónap kórházi fekvés lett belőle. A reménytelen helyzetből pár hét után egyre erősödött az Istenbe vetett bizalmunk, hogy sikerül. Minden egyes napot ajándéknak éltünk meg.

Rengetegen imádkoztak értünk, közöttük egy hitoktató ismerősöm hittanosai, népes családjuk, barátok, családcsoport. A hónapok során közel harminc sorstárs kismamával ismerkedtem meg, akik hosszabb-rövidebb időre „lakótársaimmá” váltak. Jó kis lelki gyakorlat volt. Egymás támogatása, elviselése, belelátás számtalan élethelyzetbe, kapcsolatokba. Sajnos nem mindenkinek sikerült...

Berci és Apa látogatásaira próbáltam készülni (meseírás, kis ajándékok készítése), hogy tartalmas órácskák legyenek. Berci szinte egyből beleilleszkedett az új helyzetbe, látta, értette a célt, szeretgette kívülről a Pocaklakót. Nehéz volt megélni azt a kontrasztot, hogy férjemre zúdult a sok otthoni teendő, engem meg a sok fekvés és effektíve semmittevés vihet a célba. De jó volt látni, mennyire megerő-

Az Úr keze most másképp érint

Több mint két éve történt, hogy Édesanyámat baleset érte, és életmentő koponyaműtétet végeztek rajta. Hála Istennek köztünk maradhatott...

Állapota már jó ideje stabil. Saját otthonában lehet, két segítőtje napi 24 órában vele van, kéthetente váltják egymást. Mikor annak idején, négy hónap után hazavihettük a kórházból, hamar beláttuk, hogy hiába vagyunk négyen testvérek, családjaink mellett nem tudjuk vállalni az ő ápolását. Negyedszerre sikerült olyan ápolókat találnunk, akikre nyugodt szívvel rábízhattuk őt. Mi pedig minden héten beosztjuk, mikor

södött és megváltozott kettejük kapcsolata. „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, karjaimba zártalak, örökre enyém vagy” – énekelgettem, ha egyedül voltam a kórházi vizesblokkban.

Hatalmas kegyelem volt, hogy végül hazamehettem szülés előtt, és még négy hetet kaptunk.

A Jóisten megmutatta, hogy Ő tényleg bármire képes, és mily hatalmas.

Boldog Salkaházi Sára ünnepén, az orvosok által megjósolt napon, éjfél után 15 perccel született meg várva várt kisfiunk, Teofil János. Az a hála, amit azóta is érzünk, megerősítette hitünket. Csodák ma is vannak!!! És nemcsak másokkal történnek. Egész másképp imádkozunk azóta. Megtanultunk bízni az ima erejében. Ezzel a bizalommal még több embert tudunk hordozni imáinkban.

látogatjuk meg őt, és tehermentesítjük egy kicsit az ápolót.

Anyunak minden találkozáskor nagy örömet szerzünk, de ezek az alkalmak nekünk ugyanolyan fontosak. Kicsit ki lépve a napi rohanásból és rutin feladatokból, a több mint kétórás út alatt lelassulok, távolabbról látom a kis családjunk életét, rangsorolom a feladataimat, értékelem az elmúlt napjaimat. Ilyesmire régebben nem nagyon jutott idő. Készülök az Anyuval való találkozásra is, szeretek felolvasni neki valamit, meghallgatunk valamilyen rövid előadást. Múltkor sikerült rávennem, hogy meséljenek test-

vérével gyerekkorukról, nagyon érdekes hanganyag lett belőle, talán összejön a folytatás. Szeretek sütni nála valamit, múltkor adventi koszorút is készítettünk. Igyekszem őt földobni, színe sebbé tenni a napját, de ezek az együtt töltött idők nemcsak neki tesznek jót, én is kipihenem magam nála. Ülök az ágya mellett és beszélgetünk, minden apróság érdekli, és nincs tele a saját nehézségeivel, gondoljaival. Szép példa nekem, ahogy tűri kiszolgáltatott helyzetét, ahogy naponta hússzor is megköszöni, ha segíték neki. Szeretem, ahogy finoman megpróbál kibújni a napi gyógytornánk alól, ahogy humorával megvidámítja a napot. Ha valami nehézség szóba jön vagy egy rossz hírt kapunk telefonon, ő rögtön imádkozni kezd, saját szavaival fordul a Jóistenhez, és minket is bevon. Nemcsak mi, a családtagok, hanem a segítők is egyre gyakrabban bekapcsolódnak imáinkba. Egyszerűen jó Anyu közelében lenni, mintha megtalálta volna ágyhoz kötöttségében is a feladatát: imádkozom értetek, veletek. Az az érzésem, hogy az ő imái különösen értékesek a Jóisten számára.

Sokszor úgy gondolom, hogy azért mentette meg őt a Jóisten, hogy ez alatt az időszak alatt, míg vele lehetünk, lelkileg növekedhessünk.

Kétszer fordult elő, mikor már annyira válságossá vált az állapota, hogy úgy éreztük, el kell őt engednünk. Három héttel a műtét után Anyu nem tudott beszélni, csak mosolygott ránk, és szinte mindig aludt, félkómás állapotban volt. Eljött

Apukánk halálának évfordulója, felmerült bennem a gondolat, hogy talán épp ma hívja el őt a Jóisten. Félve léptem be az intenzív szobába, és legnagyobb meglepetésemre Anyu magánál volt, sőt telefonszámot diktált a nővérnek! Mikor észrevett, azt mondta: de jó hogy jössz, mondd el, hogy mi is történt velem! Legalább ötször elmondatta velem balesete történetét, aztán szépen beépült a memóriájába. Nagyon mély megtapasztalás lett ez az élmény mindannyiunknak. El tudtuk őt engedni, és visszakaptuk őt sokkal jobb állapotban. A Jóistentől és Aputól küldött gesztusnak értékeltem: visszadjuk őt nektek, hogy megérezhessétek ezáltal, mennyire szeretitek őt.

A második helyzet még drámaibb volt. Egy kivizsgálás miatt Anyut újra kórházba vitték. Ott olyan rossz állapotba került, hogy azt tanácsolta az orvosa, hogy ne hagyjam őt egyedül, fogjam a kezét, mert úgy tűnik, ezek lesznek az utolsó órái. Két testvérem is külföldön volt ép-

pen, őket mindenképp értesítenem kellett. Anyu lelkiatyját is odahívtuk, a gépekkel teli ágy körül állva imádkoztunk Érte és azért, hogy az úton levő testvéreim is találkozhassanak még vele. Könnyeim között alig láttam, de hallottam, hogy az intenzíves főorvos is velünk imádkozik. Nővérem is megérkezett, én már hálálkodtam, hogy imám meghallgattatott, de ennél is többet kaptunk. Anyu állapota stabilizálódott, és három hét után haza mertük vinni. Mikor megköszöntük a főorvos áldozatos munkáját, hátrította azt és az ég felé mutatott – ne nekem köszönjék, a gyóntató atya közbenjárása legalább olyan fontos volt.

Ennek a lelkiileg nagyon mély és fizikailag nehéz időszaknak az értelmét és ajándékait megpróbáljuk testvéreimmel időnként átbeszélgetni. Mit is kaptam még ettől az időszaktól?

A Jóisten karjában dúdolni halkan

„Ha úgy érzed, hogy összecsapnak a fejed fölött a hullámok, és többet cipelsz, mint amit elbírsz, nézd meg a körülötted élőket. Lehetne sokkal rosszabb is – mondta mindig a gyóntató atyám. Bevallom, nem szerettem hallani, de belátom: van benne igazság. Mindenki cipeli a keresztyét.

De ez a kereszt egyszer még híd lesz egy szakadék fölött! (képregény: <http://metropolita.hu/2010/07/15/a-kereszted-kepregeny/>)

Annyi mindentől félhetünk: a jövőtől, a fogorvostól, egy műtétől, egy

Megélhetem, hogy milyen nagyon erős a családuknak, milyen nagy dolog, hogy egyformán gondolkozunk, és közelebb kerültem a testvéreimhez, többünk vállán könnyebben hordozható a teher. Rengeteg barátot vontunk be Anyuért mondott imába, nagyon sok erőt, együttérzést, érdeklődést kaptunk.

Sokat sírtunk és aggódtunk, szinte állandóan imádkoztunk, de ugyanakkor egy belső békeséget is kaptunk. Bírni fogjuk, minden úgy lesz, ahogy nekünk a legjobb. A „Jóisten keze most máskepp érint” de továbbra is gondoskodik rólunk, szeretetének biztonságában vagyunk. Megtanultunk nagyon apró jeleknek örülni, ezekkel egymást biztatni.

Úgy tűnik, időnként bele kell merülnünk a nehéz helyzetekbe ahhoz, hogy igazán értékeljük a sima hétköznapokat, és azt, hogy még szerethetjük egymást.

konfliktustól, a haláltól, egy telefonbeszélgetéstől, egy vizsgától, a magánytól, betörőtől. Egy rövid fohász mindig velünk lehet: Jóistenem, segíts meg, áldd meg a beszélgetést, add, hogy jól aludhassak! Ezek után nyugodt szívvel elengedhetjük lelkünk félelmeit.

Hogyan is fest mindez a mi életünkben?

Nehéz a helyzetünk, bár kívülről talán irigylésre méltónak látják az életünk; állandó a bizonytalanság a megélhetésünkkel, a jövővel kapcsolatban, sorozatosak a munkahelyi kudarcok,

megszégyenítések, nehéz a magánélet, túlhajsolt a testünk, lelkünk. És mindezek közepette a nehézségek állandósulása megkísért: Isten nem segít, ne is keresd! Hajlamosak vagyunk úgy viselkedni, hogy ha az „automata” nem dob ki kólát a bedobott érméért, akkor odébb állunk. Pedig a Jóisten valóban nem automata. Evilági létünknek van egy földi természete, amit mi emberek alkottunk, és aminek mi isszuk a levét. A Jóistennek a madárfüttyre, a harmatra, a nap-sütésre van gondja, hisz Ő alkotta őket. Nem pedig a svájci frank alapú hitelre, a megkarcolt Mercédészünkre vagy az adókedvezményünkre. (vö. Wass Albert: Te és az Isten) El kell fogadnunk, hogy sokszor a heteken, hónapokon, éveken át tartó kitartó ima se biztos, hogy meg-

hozza az általunk elképzelt gyümölcsöt. De hoz mást. Megnyugvást, bölcsességet, elfogadást, szeretetet, és azt a tudatot, hogy a Jóisten mellettünk áll akkor is, ha nem teljesíti automataként a kéréseinket.

Amikor a kisfiunkat vártam, sok nehézség adódott, veszélyeztetett voltam, benne volt a pakliban, hogy bármikor bekövetkezhet egy sürgősségi császár, akármilyen kicsi is a baba. A várandósság alatt mindennap úgy görcsölt a hasam, hogy azt hittem, beindul a szülés. És mindezek mellett imádkoztunk: maradjon bent a kicsi, amíg kell, ne akarjon vagy kelljen előbb megszületnie. Adódjon bármi, csak egészséges lehessen! Hét hónaposan diplomáztam, a gyakorlat, az államvizsga segítettek kicsit elterelni

a figyelmemet az állandó izgulásról. Az államvizsga előtt két héttel kórházba kerültem koraszülés gyanújával. Bent akartak tartani, de én erősködtem, hogy ha minden rendben a Babával, ki kell jutnom, le kell diplomáznom. Sikeredt, és két hónap múlva egy egészséges, négykilós gyerekünk született! Ez alatt a kilenc hónap alatt annyiszor „földre kerültem”, sokan mondták, hogy hat gyerekükkel nem volt összesen ennyi nehézségük. De a Jóisten mellettünk állt, velünk szenvedett, és biztatott, hogy tartsunk ki.

Erről eszembe jut egy filmbeli jelenet:

„– Minden rendbe jön, majd talpra állunk. Az Úr hallja az imánkat.

– Azt hiszi, az ima mindent megold?

– Eddig még mindig segített!

– Igazán? Hogy bízhat egy olyan Isten jóságában, aki ennyi szenvedést okoz még azoknak is, akik így hisznek benne?

– Jöjjön, elmagyarázom! Ha egy gyermek elesik, megüti magát. Még akkor is, ha ott áll mögötte az édesapja. Ez nem azt jelenti, hogy az apja miatt esett el. De a gyermek tudja – mert határtalanul bízik apjában –, hogy ott lesz, és felemeli. Hogy neki is fáj, hogy vele sír. És megnyugszik, amint a gyermek is megnyugszik. Én ugyanilyen szilárdan hiszem, hogy Isten ott áll a hátam mögött. Az, hogy Isten szeret bennünket, nem azt jelenti, hogy nem történhet velünk baj, hanem a bizonyosságot, hogy ő mellettünk lesz, ha elesünk.”

Ha a várakozást álmodozással teli idillnek fogjuk fel a kilátástalanság érzése helyett, akkor megszépülhet egy akaratunkon kívül hosszúra nyúlt egyedüllét, jegyesség vagy otthonkeresés. Ha hiszünk benne, hogy a Jóisten tartogat számunkra hivatást, párt, otthont és megélhetést, akkor izgalommal kérdezhetjük Tőle: milyennek képzeled el, Uram? Már találkoztam vele, csak nem ismertem fel? Vagy keresgéljek tovább?

Micsoda hála gyúl a szívünkben, amikor egy kedves jóbarát végre megtalálja a párját, két másik meg, akik nekünk köszönhetően ismerték meg egymást, örökre összekötik az életüket! Vagy amikor újabb kisbaba jövetelét jelentik be a családban.

Az egyik kedvenc énekem, amit apukám (talán ebben is a Jóisten keze van) sokszor dúdolt otthon: Ne féljete, örüljete, Krisztus győzelmesen föltámadt!

Olyan nehéz rájönni, hogy a félelmeink láthatatlan béklyót képeznek, és a tovább-

lépést, a változást sokszor ezek levetkőzése segíti elő: elég elhinnem, a kisfiam mással is képes aludni, nem csak velem, és így végre lehet egy szabad esténk. Elég megszakítani a kialakult rossz családi szokásokat, elég elmondani a szüleimnek, ami évek óta bánt, és a végén minden reményünk-nél jobban alakul egy konfliktushelyzet. Ha félünk egy kínos telefonbeszélgetéstől, vessünk keresztet, és mondjunk egy rövid fohászt, mielőtt felemeljük a kagylót. Kérjük a Jóistent, áldja meg a vonal túlsó végén levőt és a beszélgetést.

Fiatal házasként, ifjú felnőttként, anyaként azt látom, hogy egyáltalán nem könnyű a mai fiatalok helyzete. Mindennap szembesülök a megélhetés és a továbblépés nehézségével. Be kell látnom, hogy egy idillbe születtem bele, ezért erre vágyom, ezt élem meg „normálisnak”. De mindez nem ilyen egyszerű. Hit nélkül a mai fiatalok helyzete – azt hiszem, nem túlzok nagyon e kijelentéssel – egyszerűen kilátástalan. A tanulás, a munka mennyisége és a cserébe kapott honorárium nem ekvivalens. A lakások ára és a bérek nagysága, mint a nyíló olló szárai, egyre csak távolodnak. Ép ésszel bele lehetne örülni.

Nemrégiben édesapám elmesélte az ő történetüket, hogyan kerestek éveken át lakást cserére, majd hogyan találták meg azt a helyet, amit a Gondviselés nekik szánt. Erőt kaptam: talán régebben se volt sokkal másként, csak felnőttem, és az élet realitása sokszor megkísért, elbizonytalanít.

Mégis szeretnék újra és újra az Atya gyógyító, ölelő, biztató karjába hullani és dúdolni: Ne féljete, örüljete, Krisztus győzelmesen feltámadt!

Ne félj, ha megöregszel!

– Meg ne nézzétek ezt a színdarabot! Borzalmas volt! Teljesen felzaklatott! – kelt ki magából egy kedves ismerősöm. A színdarab egy idősek otthonában játszódik, ahol reményvesztetten és üresen töltik utolsó napjaikat az elhagyatott, elfelejtett öregek. A képmutató és korrupt intézményvezetőség igyekszik maximálisan kihasználni az idősektől mihamarabb szabadulni akaró családtagokat, és mindenféle címen pénzt kér tőlük. Az időseket kiküldöztetik az erdőbe sétálni, de egy-egy nem tér vissza közülük, mert a vadászok lelövik őket, és a meszesgödörbe dobják, míg a családtól borsos összeget gombolnak le a temetés költségeire.

Hogy a valóságban ilyesmi megtörténik, az talán túlzás, de bizony akadnak olyan időskotthonok, ahol az állapotok kísértetiesen hasonlítanak erre.

Munkája során sok emberrel találkozó ismerősöm mesélte, hogy **számos családban okoz nagy problémát** a szép lassan vagy hirtelen le-robbanó idős ember. Ki gondozza? Hol legyen? Ki tud időt szánni rá? Mit szeretne ő?

Fenekestül fordítja fel a család életét, ha előáll egy ilyen helyzet, és nemritkán előfordul az is, hogy a probléma család széteséséhez vezet.

A közgondolkodásban ma **negatív gondolatokat** ébreszt az időskor. Ma, amikor csak a fiatalság és tökéletesség számít értéknek. Rémisztó kilátásokat vetít ez az időződő ember, de a fiatal elé is.

Pedig az öregedés, a család szolgáltatásban elkopott test megbetegedése, az időskorral járó jelenségek is az életünk részei. Tudnánk vele úgy bánni?

Régebben, még 1-2 generációval ezelőtt is együtt élt a nagycsalád. Több generáció élt egy fedél alatt, egy háztartásban. Segítették egymást. Természetes jelenség volt az idős ember jelenléte, sőt nagy tisztelet és megbecsülés vette körül. Ha beteg lett vagy ápolásra szorult, mindig volt, aki tudta ezt vállalni.

Most a családok külön élnek. A fiatalabbakat rohanó tempóra kényszeríti az

élet, még magukra sincs idejük, hát még az idősebb családtagra. Ha segítségre van szüksége, nincs, aki mellette legyen vagy csak saját élete, esetleg a család életének átszervezése árán.

Félelem és bizonytalanság tölti el az idősödőt, ha erre az időszakra gondol, és szeretné lehetőleg elkerülni. Emellett egyfajta önérzetesség is előretör benne, ami sokszor **ingerült, feszült légkört teremt.**

Mint az egész életünket, ezt az előreláthatólag bekövetkező időszakot is a Gondviselés kezébe tesszük, de mind az idősebbeknek, mind a fiatalabbaknak szükségük lenne arra, hogy ettől a félelemtől megszabaduljanak.

Ma már hálás szívvel gondolok azokra az évekre, amikor a nagymamám velünk töltötte utolsó éveit. Nem volt különösen beteges, de már elég bölcs ahhoz, hogy tudja, egyszer elkövetkezik a halál. Akit csak sikerül „elkapnia” a családban, behívta a szobájába:

– Gyere, hadd mutassam meg, melyik ruhát adjátok rám, ha meghalok!

– Hol van az még, Nagyikám! Ne is gondoljunk rá! – mondta rá mindenki. Nem akartunk tudomást venni erről, tabu volt. Mikor mégis bekövetkezett a halála, édesanyámmal tanácstalanul néztünk egymásra. – Mit is mondott, melyiket adjuk rá?

Azóta bánom, hogy nem hallgattuk meg. Ki tudja, még miket adott volna át, akart volna megosztani velünk, ha elfogadjuk. Elvesztegettünk egy nagy lehetőséget!

Mit tudunk tenni?

A kulcsszó talán éppen ez: **Tegyünk valamit!** Amennyire lehet, **készítsük**

elő ezt a várhatóan előbb-utóbb bekövetkező időszakot. Ne csak túlélni akarjuk, hanem meglátni benne a lehetőséget a **szeretemben való növekedésre**, a család számára gazdagnak is megélhető időszakot, ha jól csináljuk!

Minden helyzet más és más, minden családnak más a lehetősége.

Már előzetesen elkezdődhet egy beszélgetés erről a témáról a családban. Majd ha ez az időszak jön, ki mit gondol jó megoldásnak? Mit és hogyan szeretne az idősödő? Magunkban is kell egy döntést hozni, kimondani, hogy szeretném ápolni a szüleimet. Lelkileg is egy kicsit lehet erre készülni, egymást készíttetni.

Gyakorlatban el lehet kezdeni információkat gyűjteni, pl. házi betegápolásról, ilyen irányú segítő szervezetekről, tapasztalatokról.

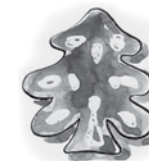
Lakhely választáskor érdemes arra gondolni, hogy ha lehet, legyen egy, a család életterétől viszonylag elszeparáltabb kis szoba (pl. a bejárat közelében), ami jól jöhet mint vendégszoba, de ha szükséges odavenni idős, beteg családtagot, arra is ad lehetőséget.

A családot is fel lehet rá készíteni, nagyobb gyerekek is kaphatnak feladatokat ebben. Jelen lenni a betegágnál, beszélgetni, együtt imádkozni pl. a nagyival.

Segíteni az idős szülőt/családtagot annak megértésében, hogy a nehézségek, a szenvedés az Istennel való találkozás lelki útjelzői.

A beteg/idős családtag ápolása óriási toleranciát igényel az egész család részéről, ezért tudatosan *kell* megtartani és ápolni a *jó kapcsolatot* egymással, a házastárral, jól beosztani az időt, és törekedni a minőségi idő eltöltésére.

JUVENE

Új sorozatot indítunk most útnak az Oázis hasábjain, amiben a Schönstatti Családmozgalom új vezetőségének, a JUVENE-nek a tagjait szeretnénk bemutatni a következő évben. Először a Szelestei házaspár vállalkozott arra, hogy pár kérdésünkre válaszol.

Mit lehet Rólatok tudni? Mutakozzatok be!

Barbi: Négygyermekes családként Cserszegtomajon lakunk egy kisebb völgy oldalában futó zsákutca végén, kilátással a Balatonra és Keszthelyre. A szomszédunkban egy schönstatti család lakik a családcsoportunkból. Azt is mondhatnánk, hogy – mivel a két nagy telek nincs elválasztva kerítéssel – schönstatti birtokon élhetünk. Jövő nyáron leszünk 20 éve házasság, és teljesen egyetértünk Tilmann atyával: „Barátaim, a házasság munka.” Jófajta munka.

Gábor: Gyermekorvosként dolgozom a keszthelyi kórházban, Barbi pedig az egészségügyi finanszírozás területén tevékenykedik részmunkaidőben a hévízi Gyógyfürdő-kórházban. A közelmúltat e téren az fémjelzi, hogy újszülöttgyógyászatból készülök szakvizsgát tenni jövő tavasszal, melyhez kapcsolódóan az elmúlt hónapokban a zalaegerszegi kórház újszülött intenzív osztályára jártam gyakorolatra.

Ez fél évre kikököntette a jól bejáratott hétköznapi ügyintézés és logisztikát, de adventre újra visszatérünk a régi kerékvágásba az egész család örömeire.

Barbi: Legidősebb gyermekünk szeptembertől Budapesten jár egyetemre. Távolléte a családtól nem teljesen új dolog, hiszen gimnáziumi éveit Pannonhalmán töltötte. Másik három gyermekünk még velünk együtt lakik a hétköznapiokban is. Egyetlen lányunk tizenegyedikes a keszthelyi gimnáziumban, kisfiaink pedig első, illetve ötödik osztályosok. Két idősebb gyermekünk aktív tagja a schönstatti lány-, illetve fiúmozgalomnak, aminek nemcsak ők, de mi is nagyon örülünk.

Gábor: Vallásgyakorló és a hétköznapi életben is katolikus értékek által vezetett nagycsaládból jöttem. Család és iskola,

némi zenélés és sportolás mellett a helyi káplán körül zajló élet, hittan és ministrálás volt hangsúlyos akkoriban számomra. A pannonhalmi gimnáziumi éveket követően – ahol igen jól éreztem magam, és azóta is fennálló nagyon fontos és meghatározó barátságokra leltem – mentem Budapestre, az orvosi egyetemre.

Barbi: Az én szüleim nem neveltek istenhitre bennünket, de anyai nagyszüleim titokban megkereszteltettek csecsemőkoromban a református egyházban. Gimnazista voltam, amikor az egyik barátom elvitt magával katolikus ifjúsági hittanra. Egy új világ tárult ki előttem. Az érettségivel nem sok időm volt foglalkozni, mert elsőáldozásra készültem májusban, júniusban pedig bér-málásra. Életem egyik legszebb időszaka volt az a néhány hónap. Végül még a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemre is sikerült bejutnom (ezt már akkor is a Szűzanya közbenjárásának tulajdonítottam).

Gábor: Budapesten 1-2 év után mindketten a jezsuiták által létrehozott Szent Ignác Katolikus Kollégiumban kötöttünk ki, itt ismertük meg egymást. Kapcsolatunk azonban Amerikában fordult igazán „komolyra”, ahol mindketten szakmai továbbképzésen vettünk részt.

Milyen volt a ti schönstatti utatok, és mit kaptatok Schönstattól?

Barbi: Gáborék öten vannak testvérek, és miután összeházasodtunk, majd

megszületett az első gyermekünk, kaptunk hol erősebb, hol gyengébb jelzéseket, hogy bizony-bizony el kellene menetek Óbudavárra. De mi nem akarunk. Akkor még nem. Egyrészt friss családoként úgy éreztük: első a saját család (pedig akkor még nem hallottuk), a fészekrakás, gyermekgondozás, új életritmus kialakítása. Mindez nem kevés időnk és energiánkat vette igénybe, és nem volt sem hiányérzetünk, sem elég kíváncsiságunk, hogy az óbudavári nyári családnapokra benevezzünk. Másrészt pedig szerettük volna megvárni, amíg

... megtanultunk csapatként ketten együtt dolgozni. Felfedeztük, hogy melyikünknek mi az erőssége, és ezeket hogyan tudjuk hatékonyan összehangolni.

megérlelődik a szívünkben a vágy, hogy kiderítsük, mi is van Óbudaváron, ami anyyira jó. Mert persze a családtagok részletekről nem meséltek.

Így aztán már kétgyermekes családdá növekedtünk, amikor 1999-ben először vettünk részt nyári családnapokon. Sok mindent nem láttunk még

sem volt még teljesen elrabolva, de az nagyon tetszett az előadásokban, hogy a konkrét életről szóltak. Sok jó ötletet kaptunk a gyerekneveléssel és a házasságunk ápolásával kapcsolatban is. Nekem pl. nagyon tetszett és egyben meg is nyugtatott, hogy „fáradtan nem lehet szeretni, ezért fontos, hogy sokat aludjunk és kipihenjük magunkat”. (Ugyanis az átlagon felüli alvásiigénnyel nem igazán tudtam mit kezdeni: más anyukák lelkendezve számoltak be arról,

hogy amíg a gyerekek ebéd után alsznak, mennyi mindent el tudnak végezni. Én nem mertem bevallani, hogy bizony együtt alszom a gyerekekkel.)

Gábor: Schönstatt erős máriásságát is kissé idegennek éreztük magunktól, és az MTA kép sem nyerte el a tetszésünket. Ám a családok, akikkel együtt lehetünk egy hétig, nagyon jó közösséget alkottak. Jól esett „hasonszőrűekkel” együtt lenni.

Következő nyáron is elmentünk Óbudavárra, és akkor már kacérkodtunk a gondolattal, hogy háziszentélyt létesítünk az otthonunkban. Szeretetszövetséget nem mertünk kötni, mert sokáig tanakodtunk azon, hogyan tudnánk bizonyítani a Szűzanyának, hogy komoly a szándékunk. (Valószínűleg akkor még nem is volt komoly a szándékunk.) Ennek ellenére évente részt vettünk családnapokon, és ez egyértelműen erősítette kötődésünket Schönstatthoz. Háziszentélyünket Tilmann atya áldotta meg mindenféle előzetes rákészülés és ceremónia nélkül.

Harmadik gyermekünk születése után néhány évig nem voltunk családnapokon, majd jelentkeztünk az Apostolképzőbe, mert úgy éreztük, jó lenne mélyebben kapcsolódnunk a Schönstatt lelkiséghez. Az első nyári apostoli hét után még részt vettünk az őszi hétvégén, aztán több jel is arra a felismerésre vezetett bennünket, hogy nem ez a mi utunk.

Barbi: Itt megint néhány éves szünet következett a családnapokon való részvételünkben, de eljutottunk oda, hogy megkötöttük a szeretetszövetséget a Szűzanyával. Időközben elindult egy új

családcsoport Alice és Kálmán vezetésével, ahová lelkesen elkezdtünk járni. Nagy örömünkre ez a csoport a mai napig is szépen működik, egy közösen átélt, csoportbeli személyes konfliktusokból fakadó komoly válsághelyzetet követően is. A Szűzanya nevel bennünket a nagyobb szeretetre és közben osztja kegyelmeit.

Gábor: 2009-ben indult a családszövetség 4. évfolyama, ahová meghívást kaptunk mi is. Hosszas latolgatások és tájékozódások után végül igent mondtunk a hívó szóra. Ma már, hogy látjuk, milyen sok ajándékot kaptunk az „igenünk” óta, kicsit mókásnak találjuk az akkori bizonytalanságunkat. Szinte „azonnali bónusz” volt 2010 februárjában a lehetőség, hogy a Gódány, Kaposi és Stagl házaspárral, illetve Palásthy Imivel együtt elmehettünk Schönstattba az Atya-jelképért. Mire visszajöttünk, már indult az első Csermák Péter-féle Kantenich Vetélkedő, amibe mi is beneveztünk. Komoly próbatétel volt ez nekünk. Sok időnk és energiánkat lekötötte, de cserébe olyan ismeretekkel és élményekkel gazdagodtunk, amikre egyáltalán nem számítottunk, és amelyek azóta is meghatározóak az életünkben.

Barbi: Például megtanultunk csapatként ketten együtt dolgozni. Felfedeztük, hogy melyikünknek mi az erőssége, és ezeket hogyan tudjuk hatékonyan összehangolni. Azokban a hónapokban sokkal több időt töltöttünk kettesben, ami mindkettőnkre nagyon jó hatással volt. Végül objektíven is sikeresnek bizonyult a csapatunk, mert megnyertük a versenyt. A fődíj egy schönstatti utazás volt, így abban az évben másodszor is

jártunk Schönstattban (nagyobb gyermekeinkkel együtt), ahol újra felejthetetlen élményeket kaptunk ajándékba. Kantenich atya életét és gondolkodását egyre jobban megismertük, és nagyon megszerettük. 2010-ben Óbudaváron szeretetszövetséget kötöttünk Kantenich atyával is. Folyamatosan megtapasztaljuk az ő élő jelenlétét az életünkben.

Mik a legfontosabbak számotokra a mozgalomban?

Gábor: A schönstatti lelkiségben Kantenich atya, a Szűzanya útmutatásával a Krisztus követésnek egy olyan módját teremtette meg, ami rendkívül vonzó és egyben megtartó is: már százéves, de mindig modern és előremutató; mélyen és szervesen gyökerezik az életben, ebből is fakadóan megingathatatlanul támaszkodik a Gondviselésre; ugyanakkor a személyes szabadságot

mindig az elsődleges igazodási pontok közé sorolja. Több tekintetben is sokszínű, ugyanakkor markánsan megélhető benne az egység; erős benne a saját hagyományaira való odafigyelés, mégis az élet is azt mutatja, hogy a mai fiatalok számára is megtapasztalható örömforrásnak bizonyul.

Barbi: Felelős vezetőkként pedig szeretnénk – elődeinkhez hasonlóan – jó pásztorokká válni. Fontos számunkra, hogy hűek maradjunk Kantenich atya, Tilmann atya tanításaihoz, hogy a Szentlélek és a Szűzanya segítségével Isten akaratát felismerjük, és aszerint cselekedjünk, illetve hogy élő kapcsolatban tudjunk maradni a Schönstatt Mozgalom minél több tagjával. Ehhez kérjük mindannyiótok buzgó imádságait. Köszönjük szépen.

Köszönjük az interjút!

Újabb hungarikum a Schönstatt családban

„A szeretetszövetség, melyet önök Kantenich atya követőiként ma megújítanak, nem más, mint az üdvtörténet nagy eseményeinek személyessé válása.”

(Joseph Ratzinger bíboros, Róma, 1985. szeptember 18.)

2014. október 5-én az óbudavári szentélyben teljesült Tilmann atya újabb álma. Kilenc házaspár nemcsak megújította a szeretetszövetségét a Szűzanyával, hanem elsőként tettek ígéretet arra is, hogy a Schönstatt család elkötelezett tagjaiként, az apostolkodást létformájuknak tekintve szeretnének az Isten országáért dolgozni.

Több mint tíz éve a Schönstatt családban egy új hajtás indult el Tilmann atya által. A négy apostolképzős héten részt vettek közül azok, akik az évenkénti kétszeri, őszi és tavaszi együtt töltött hétvégeken is megosztották tapasztalataikat egymással, megerősödtek abban, hogy ők a Szűzanya eszközei az apostolkodásban. Ez az ág megerősödött és életképesnek bizonyult, ami abban nyilvánult meg, hogy kilenc házaspár a Magyar Schönstatt Család vezetőinek jelenlétében fogadalmat tett. Az októberi 5-i apostol-szentelés pecsétje annak, hogy ezek a házaspárok a Schönstatt közösségbe tartozva és abban egyre mélyebben gyökerezve vállalják a külső szolgálatot.

„Úrnők!

Háromszor csodálatos Anyánk!
Mi, Magyar Schönstatt Apostolok
eszköz mivoltunk tudatában tudatosan
keressük és alázattal vállaljuk a Gond-
viselő által nekünk szánt küldetést; az
apostolkodást létformánknak tekintjük;
létapostolkodásunkban a Te közbenjá-
rásodra, Teremtő és Megváltó Istenünk
kegyelmére hagyatkozva folyamatos
önneveléssel törekszünk a hitelességre;
Rád mint nevelőnőnkre és a Lélekre
mint ihletőnkre bízva önmagunkat tu-
datos, belső elköteleződéssel
munkáljuk életszentségünket;
mint egyének és házaspárok belső el-
köteleződésünket a Schönstatt Család
lelki közösségében éljük meg;
a közösség „felnőtt” tagjaiként fele-
lősséggel vállaljuk a lehetőségeink és
képességeink szerint teljesíthető felada-
tokat a közösség és az egyház,
családunk és a társadalom javára;
elköteleződésünk alapja
az élő szeretetszövetség;
küldetésünk pecsétje e szentelés,
mely még mélyebben kapcsol
minket a Schönstatt közösségbe
és egyben megerősít bennünket
a külső szolgálatra.

Ámen”

Felajánló imájuk a jubileumra eljutott
Kentenich atya sírjához is. Az apostolok
útja, egy újabb lehetőség a Schönstatt
családban azok számára, akik Kentenich
atya nyomában, a Szűzanyával szövet-
ségben, az Ő eszközeiként szeretnének
élni, és másokért tevékenykedni. Nem
feledve, hogy első és legfontosabb apos-
toli területünk a családunk.

Ne félj!

Ma az emberek sokat költenek arra,
hogy legalább bizonyos vonatko-
zásban biztonságban érezhessék
magukat. A félelem az egyik
legnagyobb mozgató erő az életünkben.
Sok esetben a Gonosz is a félelmeken ke-
resztül kísért meg bennünket. Félek pl.,
hogy cserbenhagy az autó, félek a betö-
rőtől, félek a megszegyenüléstől, félek a
betegségtől, félek a szegénységtől, félek
a munkanélküliségtől, félek a munkától,
az erőfeszítésektől, félek, hogy elvesztem
a szeretetet és a tiszteletet, félek a kri-
tikától, félek a bizonytalan, kockázatos
vállalkozásoktól...

Jézus sokszor mondja tanítványainak:
Ne féljete!, és mintegy magyarázatként
hozzáteszi: *Én vagyok; itt vagyok veletek.*

– *Hogy lehet nem félni, ha egyszer fé-
lek? Ez nem elhatározás kérdése!*

Talán inkább a félelem féken tartásá-
ról, legyőzéséről van szó: A háborúban
egymás mellett lapul a tábornok és a
közlegény, miközben a fejük körül süví-
tenek a golyók. Megkérdezi a közlegény:
„Tábornok úr, maga nem fél?” – mire a
tábornok: *„Fiam, ha maga úgy félne,
mint én, már rég elfutott volna!”*

Ha Jézus velem van, nem lesz úrrá raj-
tam a félelem. Ki és milyen ez a Jézus,
akit követni akarok, aki mellett nem
esem kétségbe?

KENTENICH ATYA SZAVAI:

Jézus „a szegények, betegek, gyengék
Istene; ő az erős, szilárd férfi, aki úrrá

tud lenni az életen, aki azért, hogy az
igazsághoz hű maradjon, hagyja magát
keresztre feszíteni; vagyis nem menekül
el, nem tesz diplomatikus húzásokat.
Akkor sem, ha tudja, hogy ez az életébe
kerül. Hagyja, hogy pofon üssék, meg-
verjék. Ugyanakkor ellenáll az embe-
reknek, amikor azok valami szenzációt
várnak tőle: *Ezt gyógyítsd meg; találd ki,
ki ütött meg!* Szilárdan áll a lábán és a
saját útját járja! Egy igazi ember, aki az
emberek minden fájdalmát megkóstolta
– kivéve a bűnt –; aki vért izzadott, aki
Istenhez kiáltott, de hűséges maradt Isten-
hez az élet minden helyzetében!”

Jézus azonban nemcsak csodálatosan
erős példaképünk. Ő kifejezetten azért
jött, hogy kimentsen bennünket gondja-
inkból, félelmeinkből, bűneinkből.

Kentenich atya így tesz tanúságot er-
ről az „Égfele” imakönyvben (115. old.):

„Te, Apa, nem küldesz nekem
úgy keresztet és szenvedést,
hogy ne adnál a hordozásához
gazdagon erőt.

Mindent együtt hordoz
a Völegény (Jézus) bennem,
az Anya (Szűz Mária) örökdi – így
hármásban vagyunk mindig egyek.”

Olyan erőt és biztonságot adott ez Ken-
tenich atyának, amellyel elutasított min-
den emberi segítséget és bátran szem-
benézett és vállalta Dachau poklát is.
Közben megpróbálta övével megértetni
különös viselkedését:

Pápára figyelünk

Így beszél erről:

„Értsd meg, kérlek, ezt a megfoghatatlan eljárásmódot a túlvilág valóságába és a szeretetszövetségünk realitásába vetett hitből! Megismételhetem: Feltételezem, hogy beleéltétek magatokat ebbe a világba, tehát hogy világossá vált elöttetek: Ez a lemondás minden emberi eszköztől – jóllehet a veszély több mint nagy volt –, tehát ez a lemondás a biztos halált, a rab-szolga-halált jelentette... Meg lehettek győződve arról, hogy ez a világos szilárd álláspont, a túlvilági valóságba való ilyen

biztos belegyökerezés egy rendkívüli (természetfeletti) ajándék...”

Helder Camara érsek: Ha próbára teszel

Ha próbára teszed hitemet,
és utamat sűrű ködbe futtatod,
mely kioltja a tájékozódást,
add meg, ha lábam reszket is,
hogy tekintetem nyugodt és tiszta legyen,
élő tanúsága annak, hogy Te velem vagy,
és békében élek.

Ha próbára teszed hűségemet,
és megengeded, hogy levegőm is kevesebb legyen,
és az az érzésem,
mintha a föld kicsúszna lábam alól,
akkor is add meg, hogy tekintetem azt hirdesse:
senkinek sincs oly hatalma,
mely elszakíthatna tőled
akiben élünk, mozgunk és vagyunk.

Ha eltűröd,
hogy a gyűlölet bekerítsen,
és törbe csaljanak ellenségeim,
és szándékomat meghamisítsák és megcsúfolják,
akkor is engeddd, hogy Fiaid tekintete
derűt és szeretetet sugározzon
szemeimen át.

Ámen.

„A javakat, amelyeket Istentől kaptunk, ne tartsuk pánccs szekrényben, hanem használjuk fel mások javára.”

Ferenc pápa november 16-án, vasárnap délben, a Szent Péter teret megtöltő zarándokok ezreihez intézett szavaiban felidézte a napi liturgiát, utalva az evangéliumi „talentumokra”. Az evangéliumi példabeszéd talentumai nem egyéni tulajdonságok, hanem az az örökség, amelyet az Úr ránk bízott: Szava, az Eucharisztia, a mennyei Atyába vetett hit, az, hogy megbocsájtja bűneinket. Ezek az Úr legértékesebb javai, amelyeket gyümölcsöztetnünk kell. A haszontalan, lusta szolga által ásott gödör a kockázattól való félelmet jelképezi, amely megakadályozza a szeretet kreativitásának és termékenységének kibontakozását.

Jézus nem azt kéri tőlünk, hogy kegyelmét pánccs szekrényben őrizzük, hanem azt akarja, hogy azt mások javára használjuk fel. Mindaz, amit kaptunk, arra szolgál, hogy továbbadjuk másoknak, hogy ezáltal növekedjen a jó. Olyan, mintha ezt mondaná: „Íme, itt van az irgalmasságom, gyöngédségem, bocsánatom: fogadd el és használd minél szélesebb körben”.

És mi mit tettünk a javakkal? Kit „fertőztünk” meg hitünkkel? Hány személyt bátorítottunk reménységünkkel? Mennyi szeretetet osztottunk meg testvérünkkel? Olyan kérdések ezek, amelyek jót tesznek nekünk. Bármilyen környezet, még a legtávolabbi és leghozzáférhetetlenebb környezet is olyan

helyé válhat, ahol gyümölcsöztethetjük talentumainkat – mondta Ferenc pápa. Nincsenek tehát olyan helyzetek vagy helyek, amelyek eleve el vannak zárva a keresztény jelenlét és tanúságtétel elől.

Ez a példabeszéd arra ösztönöz bennünket, hogy ne rejtjük el Krisztusba vetett hitünket, Krisztushoz való tartozásunkat, ne temessük el az evangélium szavát, hanem valósítsuk meg azt életünkben, kapcsolatainkban, a konkrét helyzetekben, mint erőt, amely megtisztít és megújít. Ez vonatkozik a megbocsátásra is, amelyet az Úr különösen a kiengesztelődés szentségében ad nekünk.

„Ne zárjuk be magunkba az Úr bocsánatát, hanem hagyjuk, hogy kiáraszsa erejét, hogy ledöntse azokat a falakat, amelyeket önzésünk emelt fel, hogy mi tegyük meg az első lépést a vitás kapcsolatokban, mi kezdjük párbeszédet ott, ahol megszűnt a kommunikáció”.

Az Úr nem mindenkinek adja ugyanazt és ugyanúgy. Személyesen ismer bennünket, és ránk bízta azt, amire szükségünk van; de mindenkibe ugyanazt a végtelen bizalmat helyezi. Isten bízik bennünk. Isten reménykedik bennünk.

Szűz Mária testesíti meg a legszebben és a legteljesebben ezt a magatartást. Megkapta és befogadta a legmagasztosabb ajándékot, magát Jézust, és nagy-lelkű szívvel felkínálta Őt az emberiségnek. Kérjük Máriát: segítsen, hogy „jó és hűséges” szolgáljék lehessünk, hogy részt vehessünk Urunk örömeiben.

(Vatikáni Rádió – 2014. november 17.)

Féőlény

Az ember féőlény? Definiálhatom magam úgy, hogy élek, tehát félek? Bár nem ez a legfontosabb tevékenységem, szorosan hozzám tartozik a félelem – igen, gyakran félek.

Félek, mert van mitől félni, van kit, mit félni: szereteteimet, családomat, az értékeket, amelyek fontosak számomra. Aggodalmamra rátesz jó pár lapáttal az, hogy egész iparágak szakosodtak a félelmek gerjesztésére, hiszen tudjuk, a szorongó ember manipulálható a legjobban, ő a legjobb fogyasztó. Aki fél, az nem szeret igazán (1Jn 4,18) – tanít a Szentírás, ami még további félelemmel tölt el, már-már ott tartok, hogy félek a félelemtől, mert már szeretni sem tudok igazán.

A félelem, bár gyöttrő érzés, mégsem csak rossz, Isten adta ezt is, fontos jelzésértéke lehet: óvatosságra, elővigyázatosságra, megfontolt cselekvésre sarkall, fékül szolgál. A félelem védelem. Persze csak akkor, ha közben tudom tartani, ha nem uralkodik rajtam.

A félelemnek jó gyógyszere, ha szembenézek vele. Egyik lányunk párévesen gyakran mondogatta: – Félek.

– Mitől?

– Tik-tak ójától.

Feleltem a nagy faliórához, közeletről megnéztük, megérintettük, látta, hogy nem bánt. Megnyugodott, majd újra kezdte: – Félek.

– Mitől?

– Kopácsolástól.

Átmentünk a panelházunkban a szomszédba, megnéztük, hogy a burkoló

hogyan rakja a padlólapot. És ez így ment hosszan... Ez a lányom kifejezetten bátor lett felnőtt nővé érve. Mikor megkérdeztem tőle, hogyan lehet ez, azt válaszolta:

– Tudod, anya, én félve vagyok bátor.

Nekem is sokszor segít, ha végigveszem, pontosan mitől félek. Felidézek olyan embereket, akikkel valami hasonló történt, és megküzdöttem vele, túléltem. És átlépek a komfortzónámon, és megteszem azt, amit jónak látok, mégis félek tőle: így vállaltam el egy nagy kihívásokkal járó munkát, amiben sok örömet lelek.

A félelemnek jó gyógyszere az is, ha beszélhetek róla. Olyan hatalmasnak, veszélyesnek és legyőzhetetlennek látszik, de ha megoszthatom, sokszor már azzal, hogy napvilágra kerül, hogy formába, szavakba öntöm, elillan, vagy pedig összetöpreődik, és már nem is olyan ijesztő. Van félelem, ami attól szűnik meg, hogy kinevetjük. A félelemnek az is gyógyszere, hogyha kimondtam, szembenéztem vele, nem dédelgetem, babusgatom tovább, nem pörgök körülötte. Teszem a dolgom, ami van bőven, és nem marad sok tere a félelemnek.

Felidéződnek bennem az események, amikor féltem, és minden esetben egyedül voltam, legalábbis én így éltem meg akkor is, ha mellettem voltak mások is. Akkor félek, ha nincsenek szövetségeseim, ha nincs a társam mellettem, ha nem támogat egy küzdelemben, vagy ő nem éli meg azt, hogy veszélyes a terep. Különösen akkor félek, ha nem kapaszkodom erősen Istenbe, ha egyedül birkózom a

problémával, és nem hiszem el szívem mélyéből azt, hogy ő kézben tartja a dolgokat. Hogy minden nehézséget, ami érhet, alaposan kézbe vesz, megméri, vajon elbírom-e, hozzám igazítja, és úgy adja nekem – nem azért, hogy összetörjön, hanem hogy növekedjek a szeretetben.

A fentiekben gondolkodva ízlelgetem a szavakat: aki fél, az fél. A félo ember félelme. A torzóságom, a hiányom mi-

att félek, ha nincs, ami/aki kitöltse a bennem tátongó űrt. A félelem ellentéte szerintem nem a bátorság, hanem a bizalom. A bizalomteljes kapcsolat. A társammal. És az, hogy tudom Kentenich atyával: Isten atya, minden, amit tesz, jó, mindennek, ami történik, van értelme. És végül Hozzá megyek. Ahol már nincs fél-elem. Miért féljek? Ott már egész leszek.

Megváltó szeretet/szerelem

Lehet egy keresztény író nő bestseller szerző? Lehet egy keresztény regény lehetetlenül izgalmas olvasmány?

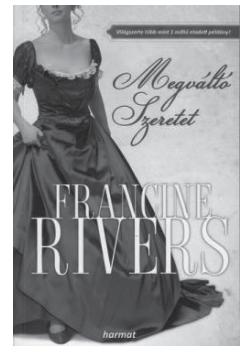
Van ilyen. Francine Rivers regényei, igaz, még csak Amerikában számítanak bestsellernek, de mostani témánkhoz kapcsolódó a Harmat kiadónál újra megjelent regénye izgalmas olvasmányt kínál a családnak. Ne tévesszen meg senkit romantikus regénynek való besorolása, és remélem, ez nem riasztja el a férfi olvasókat sem! Ugyanis a valódi szeretetről, a szentségi házasságról, és arról a valóban keresztény férfiről is szó esik benne, akinek a szeretete felemel és gyógyít. Olvashatunk arról is, aki megtiporja apasága szentségét, vagy rokonsága iránti hűségét.

Megdöbbenett, elgondolkoztatott, félelemmel és örömmel töltött el ez a regény. Tükröt tartott elém. Milyen vagyok? Mekkora a hitem? Hétköznapjaimnak, döntéseimnek is része Isten? Vagy csak a vasárnapok néhány pillanata szól róla? Szeretetem felemel, vagy ítélkezésem, és ennek következtében tettem mélybe húzzák a körülöttem élőket? Meghalljuk-e Isten hangját, amikor

akár elveinkkel ellentétes dolgot is kér tőlünk? Van-e még reményünk, hogy emberileg teljes sötétségből is van szabadulás? Akarunk-e mások számára a remény eszközei lenni?

Az aranyláz idején élő, gyönyörűsége prostituált története azon túl, hogy izgalmas olvasmány, tükröt tart elénk. Jó beszélgetések forrása lehet ez a könyv, mert a remekül megírt jellemek itt élnek köztünk, bennünk, és akár velünk is történhetnének ezek az események.

A kérdéseken túl bennem a hála is felébredt, hogy ezt a valódi, Istentől jövő elfogadást megélhettem, és régi sebeimből gyógyulhattam a szentségi házasságban. Szeretettel ajánlom ezt a könyvet nemcsak azoknak, akik egy érdekes olvasmányra vágnak, hanem azoknak is, akik házasságban élnek, vagy házasságra készülnek. Érdekes lesz róla és ezáltal Isten titkairól beszélgetni.

A szeretetszövetség útján

A szeretet helyes értelmezésére és gyakorlására való törekvés többé-kevésbé egész életünkben megvolt, és ennek lehetőségeit időről időre kerestük. Hat évvel ezelőtt az első családnapon éreztük, hogy új út nyílik meg számunkra ez irányban. Az évek során egyre többet hallottunk a Szűzanyával köthető szeretetszövetségről, mígnem két éve egy őszi, óbudavári hétvégén megfogalmazódott bennünk az igény arra, hogy ezt mi is megkössük. Teltek-múltak a hónapok, de a mindennapi teendőink miatt nem sikerült elég energiát fordítani az ügy továbbgördítésére. Kételyek is gyötörtek, vajon elég bátrak és elszántak vagyunk-e. Arról is hallottunk, hogy a szeretetszövetséget kötött családokat „nem kíméli” a Szűzanya, és olykor drasztikus eszközöket vet be nevelésük érdekében. A mi eddigi életünk sok szempontból problémamentesnek mondható. Az általunk választott hivatásunkban teljesedhetünk

ki, szakmai és családi téren is. Tíz éve kötött házasságunkat egyre mélyebben érezzük, valamint három gyermekünkért is hálát adhatunk és büszkék vagyunk rájuk. Viszont éreztük ennek az „idilli” állapotnak a hátrányát is: mivel eddig nem ért minket komolyabb megrázkódtatás, úgy gondoltuk, nehezebben tudnánk elfogadni olyan keresztet, amelyeket eddig csak mások életpéldáján keresztül tapasztalhattunk. Ugyanakkor az ilyen embereken szinte minden esetben érződik a nem mindennapi élettapasztalat által szerzett lelki gazdagság, erő.

Az ideai családnapokon a jelmondat („Élő szeretetszövetségben”) kapcsán hallott előadások, beszélgetések új lendületet adtak, és jelentkeztünk a jubileummal egybekötött ünnepélyes szövetségekötésre. Megnyugtató az a gondolat, hogy a hozzánk költöző Szűzanya segít nekünk abban, hogy bármekkora keresztet kapunk, Benne bízva biztosan el tudjuk fogadni, illetve azt a javunkra fordítani. Sőt, a nehézségek a valódi öröm forrásai, ha meglátjuk bennük lelki fejlődésünk lehetőségét. Megerősített szándékunkban az is, hogy a családnapok végén a következő személyre szóló idézetet kaptuk útravalóul: „A szeretetszövetség nem a bajt hozza.”

Nap mint nap éreztük, illetve érezzük határainkat, gyengeségeinket, s ezáltal igényünket is személyiségünk fejlesztésére. Apró-cseprő események „katasztrófizálása”, indulataink nem megfelelő mederben tartása, türelmünk

elvesztése, életkedvünk, életerőnk, lelkesedésünk időnkénti megfogyatkozása mind rendszeresen próbára tesznek minket – de hiszünk és bízunk abban, hogy a Szűzanya tudja ezeket orvosolni, ha mi is megteesszük a tőlünk telhetőt. A legnagyobb próbatétel az elmúlt időszakban egy hosszan tartó betegség volt, ami testi-lelki értelemben is legyengített, így lehetőség nyílt a szenvedés elfogadásának gyakorlására is.

A szövetségekötés napjainkig heteken keresztül kaptunk Kentenich és Tilmann atya írásaiból részleteket, valamint feladatokat, hogy hozzásegítsenek bennünket a megfelelő lelkiülethez (pl. a szere-

tetért tett erőfeszítések gyakorlása, ezek feljegyzése, egy közös házastársi ima megírása...). Munkánk és a gyerekekkel való törődés miatt nem mindig tudtunk megfelelően elmélyedni, de érezhető volt a Szűzanya nevelő munkája már a felkészülés során is. Az volt a cél, hogy mire eljön a szertartás ideje, már legyen valamennyi gyakorlatunk abban, hogyan is kell és érdemes a Szűzanyával együtt élni. Például mostanában egyre inkább érezzük, ahogyan „ránk szól”, amikor indulataink kezdenek eluralkodni rajtunk. Tudjuk, hogy hosszú még a szeretetszövetségünk útja, de a Szűzanyával együtt bátrabban haladhatunk előre.

Jubileumi Mária musical – 2014. Schönstatt

Producerünk valóban a Háromszor Csodálatos Anya volt!

2014 májusában fordult komolyra a készüllet, s Zánkán tartott nyári próbahetünkön már érzékeltek: ismét együtt vagyunk, s hogy a MÁRIA MUSICAL CSODA ismét hatalmába kerített régiakat és újakat egyaránt. Szeptemberben és októberben egy-egy hétvégét töltöttünk együtt, s szép volt megélni, hogy immár Zajkás Péter lejegyzett lelki útmutatásai alapján mélyebben élhettük át a próbafolyamatot. Odáig jutottunk, hogy lelkünkben megfogalmazódott a „küldetésünk van a musicallel” gondolata. Október 4-én és 5-én a zsúfolásig telt nézőtér már azt élte meg, hogy „sokat fejlődött a musical, összeérett a darab”.

Október 15-én hajnalban 65 fős nagy busszal keltünk útra, s estére meg is érkeztünk Schönstattba. Miután kipakoltuk a teljes hang- és fénytechnikát, a kellékeket, jelmezeket, prospektusokat, első utunk az Örökimádás templomba vezetett Kentenich atya sírjához. A bejáratnál Csermák Péter pár szóval köszöntött minket, s néhány szót mondott SCHÖNSTATT RÓL. A „Mária velünk van, és egy nagy célt tűz elénk” kezdetű musical-dallal köszöntöttük alapítónkat, majd bensőséges imában, a helyszellemétől megragadva tértünk szállásunkra a Kentenich-Hofban.

Csütörtökön reggel az összetételhez zárandokoltunk mindnyájan, magyarok, akik – mintegy 130 fő – kiutaztunk a jubileumi ünnepekre. Mi, a

musical együttese, a délutánt próbákkal töltöttük, részt vettünk az Arénában a központi nyitórendezvényen, majd este fél nyolckor előadtuk a Mária Musicalt. Teljesen telt házzal, lelkesült közönségsikerrel. Utána Tilmann atya sírjához mentünk mindnyájan, hogy köszönetet mondjunk, s felidéztek szavait, melyeket az ősbemutató után mondott fiataljainknak. Szív alakban körberaktuk mécseseinket sírja körül, s mivel későre járt, szállásunkra tértünk vissza.

Péntek reggel közös magyar misén vettünk részt, ahol Walter atya, a schönstatti atyák generálisa ünnepelt velünk. Ebédig kis szabadon eltölthető időnk volt, majd újra próba, második előadás, ahol a közönség egy részét már nem tudták beengedni, olyan sokan akarták látni a Mária Musicalt. Állva tapsoltak, ujjongtak...

Este a Vigília ünnep nagyon megkapó volt a fáklyás futók beérkezésével és a fiatalos szervezéssel. Ezen az estén volt lehetőségünk egy hatperces részletet előadni az Aréna nagyszínpadán a teljes ünneplő közösség előtt: Mária és József jelenetével Varga Juli és Csermák Tomi, valamint hat hangszeres kísértő állt ki. Ezt az itthoniak is követni tudták a képernyőn. Majd a fiúk és lányok külön programja következett fél kettőig. A lányok közül 12 magyar szeretetszövetséget kötött az összetételben éjfél után néhány perccel. Előtte a lányifjúság megkoronázta a Szűzanyát. Csodálatos este volt!

Szombaton délelőtt 10-kor szentmise volt, gyönyörű időben, a zúfolásig megtelt Arénában. Igazi ünnepi pillanatokat élhettünk meg együtt. Kora délután adtuk elő harmadszor a Mária Musicalt,

ahol most is állva tapsolt a nemzetközi publikum. Jó volt magyarnak lenni Schönstattban!

A központi rendezvényre késve érkezünk, de a többiek minden erejükkel foglalták helyünket a „magyar szektorban”.

S hogy a történeteken kívül mit jelentett lelkileg mindez?

„Óriási élmény volt nekem a Schönstattban eltöltött pár nap. Jó volt látni, hogy az egész világról érkező embereknek ugyanolyan fontos Schönstatt, mint nekünk. Az Arénában az ünnepségek csodálatosak voltak a többi tízezer lelkes és boldog emberrel. Nagyon szép volt október 18-án az Összentélyben megkötni a Szeretetszövetséget Szűz Máriával, a többi magyar lánnyal együtt és a többiekkel az egész világról.

Nagyon jó volt, hogy a Musical Társulattal utaztunk ki. A Musical előadása óriási élmény volt, ahogy a többiekkel eltöltött idő is. Nagyon szép volt együtt elmenni Kentenich atya és Tilmann atya sírjához.

A Schönstattból hazahozott lelkesedés még mindig bennem van, és remélem, hogy minél több mindenkivel találkozni fogok az elkövetkező időben. Remélem, hogy a Mária Musical is folytatódni fog!”

„Nochmals herzliche Gratulation zum gelungenen Musical – es war einfach spitze! Musik, Gesang, Kostüme, Licht und Technik!!!! Besser als in Österreich:-)))” („Még egyszer gratulálok a jól sikerült musicalhez – egyszerűen csúcs volt! A zene, az ének, a jelmezek, a fény és a technika!!! – Jobb, mint Ausztriában!”)

„Számomra a legmeghatározóbb élmény a péntek esti Vigília volt, azon

belül is, amikor a fáklyalángokat szétosztották és a rengeteg mécses által szétterjedt a fény. Nagyon jó volt megtapasztalni a közösség erejét és a Szűzanya tényleges jelenlétét. Úgy érzem, hogy a hitem mélyítésében és megélésében az összes Schönstattban eltöltött nap nagyon jelentőséggel bír.”

„A musicalt nagyon jó volt előadni ennyi embernek, a nézőkkel együtt mindig újra átélhettem a Szűzanya életét. Nagyon nagy élmény volt az Összentélyben lenni és október 18-án megkötni a szeretetszövetséget. Olyan jó volt, amikor az Arénában az összes ember összegyűlt, és együtt ünnepeltük a szeretetszövetséget és Schönstattot! A mi magyar csapatunk is közelebb került egymáshoz, azzal, hogy mindannyian megéltük ezt az ünnepet. Nagyon szép volt, hogy Kentenich atya sírjánál és Tilmann atya sírjánál köszönetet mondhattunk Schönstattért és a MAGYARORSZÁGI Schönstattért.”

„Schönstattban van valami, amittől az ember elalél! Talán a kegyelem. De az biztos, hogy a Szűzanya jelenléte minden alkalommal tapasztalhatóvá válik. Minden leegyszerűsödik és térdre kényszerít. Különös öröm volt a Mária Musicalt ilyen közönség előtt előadni, és hálás vagyok, hogy sokakban általunk kelt életre Mária alakja. Szépek voltak a közös programok és a csendben eltöltött imádkozós, beszélgetős pillanatok is. Jó volt, hogy Tilmann atya is itt volt velünk. Hálásan köszönök mindent!”

„A sok nagyon jó program mellett nekem az tetszett nagyon, hogy mennyire sokat jelentett a musical azoknak, akik megnézték. Szombat este, mikor kijöt-

tünk az étkezősátorból, odajött hozzánk egy német férfi. Valahogy felismert minket, hogy szerepeltünk a musicalben, és elmondta, hogy mennyire tetszett nekik, és hogy milyen fantasztikus volt megnézni az előadást és utána ünnepelni a szeretetszövetséget. Aztán még kérdezgetett a magyar Schönstattról és mikor meséltem neki Óbudavárról, azt mondta, hogy oda fog menni nyaralni.”

„Hihetetlen jó volt ismét megtapasztalni, hogy mennyire együtt vagyunk! Együtt örülünk a sikernek, együtt segítünk, ha baj van, együtt dolgozunk és segítjük egymást!

Szép volt látni az összetételhez odabú-jó lányokat, akik imádkoztak éjfélkor! Jó volt ilyen dózisban kapni a kegyelmet!”

„Az én Schönstattom”

Az én Schönstattom eszméje nem újdonság a schönstatti családok számára. Tilmann atya gondolata mindannyiunk számára fontos útjelzőül szolgál. Igyekszünk ezt életre váltani, és a hétköznapjainkban megélni. A magyarországi mozgalmon belül azonban van egy fiatalokból álló kis csapat, akiknek az elmúlt évben ez az eszme talán még ennél is többet jelentett.

Gertrúd Mária nővér Óbudaváron, egy tavaszi hétvégén azzal az ötletével keresett meg, miszerint Schönstattban, a Jubileumi ünnepeken volna lehetőség arra, hogy magyar fiatalok is bemutatkozzanak, szolgáljanak. Talán színház, talán tánc vagy ének... még nem tudja pontosan, de mindenesetre gondolkozunk rajta.

Fiatalokkal foglalkozó gyakorlott drámapedagógusként foglalkoztatni kezdett

a gondolat. Többszöri beszélgetés után aztán lassan összeállt a kép. Legyen színház, de nemzetközi nyelven. Kevés szóval, inkább a mozgás és a kifejező mozdulatok eszközeivel, a címe pedig legyen „Az én Schönstattom”.

A IV. szövetségi évfolyam fiataljait megszólítva kellő nyitottságot éreztünk bennük arra, hogy belevágjunk. Nyáron a családnapi Schönstattban töltöttük, ahová fiataljaink is nagy számban elkísértek bennünket. Talán ennek is tudható be, hogy a fiatalok nyitottsága mellé mindezek után óriási lelkesedés is párosult. Vitorlánk szelet fogott, így neki is láttunk a próbafolyamatnak.

Júliusban egy hét kemény, de közösségi élményekben annál gazdagabb próba, majd két még fárasztóbb őszi hétré. Mindez hálózatos, kakaó-partikkal tarkítva Dusnokon, a Kincskereső Dráma- és Kézműves Műhely próbatermében (ez a saját lakásunk...). (Ezek hangulatáról, a fiatalok között kialakult kapcsolatról, a közösség élményéről az alábbi linken olvasható cikk: <http://2014.schoenstatt.hu/igy-keszulunk-mi-fiatalok-schonstattrol-mozgasszinhaz-nyelven>)

Október 15-én, szerdán hajnali 5 órakor keltünk útra Budapestről. A fiatalokkal teli buszon együtt utaztunk a Mária Musical csapatával, akik ismét színpadra állították zenei előadásukat, s velünk együtt több előadásra készültek odakint. Szép volt látni több mint hatvan lelkes magyar fiatal „Thália szekerén”.

Első utunk, késő éjszakai megérkezésünk után Kentenich atya sírjához vezetett. Már nyáron is nagyon jó volt ott lenni, de most, zarándokutunkat alapító atyánk sírjánál kezdeni egészen különös élmény volt. Fejet hajtani az elmúlás szarkofágjánál, tudva azt, hogy ez nem a vég, hanem a kezdet mérföldköve, tudva, hogy holnaptól ezrek jönnek ide a világ minden tájáról, egy nagy áramlat részeként, hogy erőt merítsenek egy új évszázad küldetéséhez...

Csütörtökön időben kellett kelnünk és indulnunk, mert 9 órakor a kb. 120 fős magyar zarándokcsoport az Összentélynél találkozott. Már a buszról való leszállás alkalmával megtapasztalhattuk az ünnepi hangulatot. Zene, zászlókkal integető, mosolygó fogadócsoporthoz mindenütt. A Kápolnához ezúttal nem egyenes út vezetett. Tekergős, kissé hosszadalmasabb mesterséges „ösvényen” kellett végighaladnunk. Először nem értettük, majd megéreztük, hogy zarándokok vagyunk. Szép volt a hosszú percekig tartó séta alatt izlelgetni zarándok-létünket, miközben szembe találkozhattunk másokkal, akik sugárzó arccal, boldogan igyekeztek velünk együtt a Szűzanya Szentélyébe.

Csoportunk számára ez a nap más miatt is tele volt izgalommal. 12 órakor volt az első fellépésünk a Pedagógiai sátonnak nevezett iskolai színházteremben, illetve csarnokban. Gertrúd Mária nővér kedves mosolya, segítőkészsége velünk volt végig, de a kérdés is: „Ki fog déli 12 órakor egy ismeretlen darabot megnézni, egy kicsi ország fiataljainak előadásában?” Előadás előtt pár órával intenzív reklámtevékenységbe kezdünk.

„Az én Schönstattom” logóval ellátott egyenpólóban, mosolyogva, szorgalmasan osztogattuk az előadásunk szóróanyagát és plakátoltunk mindenfelé...

A kezdés előtt már sejteni véltük, hogy lesz, aki kíváncsi ránk... A kb. 300 fős nézőtér kezdett megtelni, és csak jöttek és jöttek az emberek! Egy röpké ima, bátorító mondatok és egy kéz-pacsi után elkezdtük... Tudtuk, hogy a Szűzanyának játszunk és ez nagy erőt adott a fiataloknak is...

Izgultunk, de az örömtől mindenkinek csillogott a szeme. Láttam a fiatalok jókedvét, és éreztem, hogy boldogan játszanak. Már megérte! Az előadásról készült egy amatőr kisfilm, nem túl jó minőségben, de ha sokkal jobb lett volna a felvétel, akkor sem tudná visszaadni azt, ami ott fenn és a fiatalokban belül megtörtént... (<https://plus.google.com/photos/104779413251697266019/album/s/6084072051636154353?authkey=CK34lKvstoqYdw>)

A vakuk villogásából, a nézőtéri csendből, majd a vastapsból érezhető volt, hogy valamit sikerült átadni. A gondolatok, amiket próbáltunk a színház nyelvén megfogalmazni, értő szemekre és szívekre találtak. Az pedig külön ajándék volt nekünk, ahogy Gertrúd Mária nővér az előadás után „beviharzott” az öltözőbe, és az ő lelkes, lendületes stílusában gratulált a csapatnak.

Túl voltunk az első fellépésen, de nem dőlhattunk hátra, mert még előttünk állt két „Én Schönstattom” és két néptáncos előadás, közben igyekeztünk aktív résztvevői lenni a jubileumi rendezvényeknek is. Ezen az estén volt az első nagy, közös szentmise az Arénában,

közel tízezer ember részvételével. Békeségben és örömmel voltunk együtt, mint egy nagy nemzetközi család! Csermák Péter kezdeményezésére a szentmise után énekeltünk egyet-kettőt az Arénában, ami szép és lelkesítő feladat volt csapatunk számára.

A nap még nem ért véget, hiába múlt már el 22 óra. A két csapat közösen elindult Tilmann atya sírjához. Mindenki tudta, fontos percek következnek. Tilmann atyának mi, magyarok nagyon sokat köszönhetünk, ráadásul ő a szövegírója a Mária Musicalnek, és az ő gondolata volt az „Én Schönstattom” eszméje is. Ezekre gondoltunk, miközben a több mint hatvan magyar fiatal, égő mécsesekkel szívet formált a sírja köré, kedvenc dalát énekelve: „Kész az én szívem Uram! Néked zeng a dalom...” Itt ébredtünk rá, hogy miért is kellett a két csapatnak egy buszon utazni!

Pénteken folytatódtak a fellépéseink. Ezen a napon három előadás várt ránk. Az esti Vigília – szeretetszövetségünk megújításának előestéjén – az Arénában kezdődött. Több ezer ember, köztük mi is kitártuk szíveinket, hogy együtt lépünk be az „új évszázadba”. Meggyújtottuk mécseseinket jelképezve a vágy tüzét, amelynek „lángra kell gyújtania szíveinket”. Fiataljaink sugárzó arca, a nemzetek megszámlálhatatlan zászlói, 10-12 ezer ember... és a Szűzanya. Szinte katartikus élmény volt látni az élő Egyházat!

Csapatunk aznap több helyen bekapcsolódott a lehetőségekbe. Kiállításokat néztünk meg, jubileumi mérközést játszottunk egy giga-brutál nagy csocsón, a lányok ékszert készítettek maguknak, majd az Ifjúsági sátorban mi, felnőttek

is elvegyültünk a fiatalok között, és egy vidám és sodró hangulatú együttlétben volt részünk. (Te voltál már több száz fős tömeg kellős közepén, miközben körülötted argentin és chilei fiatalok extázisban „allelujáznak”?... Hát én néha félttem... egy kicsit.) Az est végén mindenki átvehette az egyéni rajtszámmal ellátott futópólóját, hogy „abban fussuk meg Schönstatt következő 100 esztendejét”.

Szombaton este a Fiesta ünnepe, az élő egyház egy másik arcát láthattuk meg. Táncosok, énekesek, tornászok, karneváli hangulat, fényfestés a domboldalon és tűzijáték a hegy mögül... igazi ünnep volt. Ezen a napon volt az utolsó tánc-előadásunk is, szintén az étkező sátorban, már egészen felszabadult hangulatban. Olyannyira, hogy ezután nem is öltöztünk vissza civilbe, hanem népdalos énekszóval, viseletben vonultunk vissza az Arénától az Összentélyhez, illetve a Pedagógiai sátorhoz, persze nem kis feltűnést kelteve. (Mindezt tudatos evangelizációnak szántuk.)

Eközben találkoztunk össze Gertrúd Mária nővérrel, aki sajnálkozott, hogy nem láthatta a táncos koreográfiánkat. Közös fotózás után úgy gondoltuk, rögtönözünk Neki egyet, és némi szervezés után játszottunk egy néptáncos ráadást ott a szabadtéren... nem csak a nővér örömére.

Csapatunkra már csak egy feladat várt, a 7. fellépés. Szombaton 22 órakor a szervező fiatalok számára volt egy közös találkozó, ahol a csoportok bemutatkoztak, így Magyarország képviselőjében mi is. Amilyen könnyednek gondoltuk, olyannyira meg is ijedtünk, amikor belépünk a fiatalok százaitól hangos, tomboló

tömeggel teli sátorba, ahol a színpadon éppen egy brazil csoport járt valami rítus-táncot eufórikus hangulatban. (Most is látom magam előtt fiataljaink falféltre vált arcát, amint éppen menekülésre fogták volna a tempót.)

Miután sikerült lelket önteni beléjük (és magunkba is), kissé átalakítottuk – a hely hangulatához igazítva – a tervezett előadásunkat, és amikor a szerencsekerék a „Magyarország” feliratnál megállt, felleptünk a színpadra... Csak a tizedik másodpercig kellett várni, amikortól a harmonika ritmusára, a szereplő fiatalok moldvai énekét a közönség lelkes vas-tapssal kísérte egészen a játék végéig... Megkönnyebbültünk.

Mindezek után csendes éjszakai séták, az Összentély tövében pedig meghitt búcsúzkodás következett, majd vasárnap hajnalban 2 óra körül elindultunk hazafelé... és... szerencsésen haza is értünk, hála Szűzanyánknak!

Az emberek szeretete, figyelme és kedvessége, a tökéletes szervezés, a gyönyörű idő... és még lehetne hosszan sorolni, mi minden tette még felejthetlenebbé azokat a napokat ott, Schönstattban.

Igazi ünnep volt. Áldozat és megtisztulás. Munka és kikapcsolódás.

Hálával tartozunk mindezekért a szervezőknek, de legfőképp Istennek és Szűzanyánknak!

Péter és Margit

AZ ÉLET HIMNUSZA

Az élet egyetlen – ezért vedd komolyan!

Az élet szép – csodáld meg!

Az élet boldogság – ízleld!

Az élet álmom – tedd valósággá!

Az élet kihívás – fogadd el!

Az élet kötelesség – teljesítsd!

Az élet játék – játszd!

Az élet vagyon – használd fel!

Az élet szeretet – add át magad!

Az élet titok – fejtss meg!

Az élet ígélet – teljesítsd!

Az élet szomorúság – győzd le!

Az élet dal – énekelj!

Az élet küzdelem – harcold meg!

Az élet kaland – vállald!

Az élet jutalom – érdemeld ki!

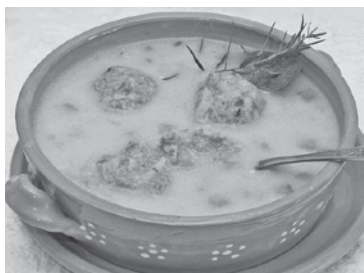
Az élet élet – éljed!

Teréz anya

Hideg téli napok – (lélek) melegítő fogások

Ez utóbbi leginkább akkor valósul meg, ha vidám hangulatban, jó társaságban eszünk, de a fagyos napokon az is fontos, hogy tartalmasabb ételeket válasszunk, amelyek belülről is fűtenek.

A téli napok slágere lehet ez a levesnek is, egytálételnek is beillő finom étel, mely minden fontos tápanyagot tartalmaz:

BUGACI GOMBÓC LEVES

Hozzávalók: sertéshús (darált) 25 dkg, sárgarépa 20 dkg, zöldség 20 dkg, burgonya 30 dkg, savanyú káposzta 20 dkg, füstölt szalonna 15 dkg, vöröshagyma (kis fej) 2 db, tojás 1 db, liszt 4 ek, pritamin, pirospaprika, só, babérlevél, bors, vegeta, mustár, tejföl.

Elkészítés: Az apróra vágott szalonnát halvány barnára pirítjuk, majd csak a zsírában dinszteljük a szintén apróra vágott vöröshagymát.

Ha kész, hozzáadjuk a karikára vágott zöldséget, sárgarépát, savanyú káposztát, megpároljuk, meghintjük liszttel, pirospaprikával, kicsit pirítjuk együtt, majd felengedjük vízzel és befűszerezzük (só, bors, vegeta, babérlevél, pritamin).

Miután puhára főtt a zöldség, hozzáadjuk a krumplit. A húsgombócokat – amit darált hússal, sóval, borssal, mustárral, tojással kevert masszából formálunk – ezek után a forrásban lévő levesbe rakjuk. Amikor minden megfőtt, visszarakjuk a szalonnakockákat, és tejföllel tálaljuk.

Az alábbi két recept a Szelestei családtól származik, akik az új Vezetőség tagjai, és ebben a számban egy interjú is készült velük. Most az ő kedvenceikből olvashattok itt kettőt:

NELLI SZELET

Hozzávalók: kb. 1 kg szeletelt sertés lapocka vagy tarja (lehet comb is, illetve csirke/pulykamell, de ezek nem lesznek olyan ízletesek), 10 dkg reszelt trappista sajt, 10 dkg reszelt füstölt sajt, 3 dl tejszín (nem főző!), só, őrölt szerecsendió, kevés vaj a tál kikenéséhez.

Elkészítés: A hússzeleteket enyhén klopfoljuk, sózzuk. A kétféle reszelt sajtot összekeverjük. Egy tűzálló tálat vajjal kikenünk és belefektetjük a hússzeleteket egymásra rétegezve. Egy-egy réteg tetejére kevés szerecsendiót szórunk, majd a reszelt sajtkeverékünkől is teszünk rá ízlés szerint. Mikor összeraktuk a rétegeket, az egészet leöntjük a tejszínnel. A tálat befedjük és közepes hőmérsékletű sütőben 50 percig sütjük.

Köretként rizst vagy krumplipürét adunk mellé.

Kitűnő vacsora lehet a KUKORICÁS „LEPÉNY”

Palacsinta tésztájába (amihez nagyon kevés cukrot használjunk) morzsolt kukoricát keverünk, és így sütjük meg a palacsintákat. A következő mártással kenhetjük meg és félbe, vagy negyedbe hajtva fogyaszthatjuk (kb. 10 palacsintára való):

1 kis pohár tejfölbe 10 dkg reszelt trappista sajtot és egy gerezd összenyomott fokhagymát keverünk.

De hogy végül valami édes is legyen a nyelvünk alatt:

FRANCIA TÉLI DESSZERT,

ami magyar szilvalekvárral még finomabb. Az egyik legjobb téli édesség szerintem, egyszerűen elronthatatlan, semmi különleges hozzávaló, mégis különleges végeredmény. Egy liter tejből két ovális formányi, és négy szufléformányi mennyiség lett, mondhatni, hogy nagyon kiadós!

Hozzávalók: 6 egész, nagy tojás, 1 rúd vanília kikapart magjai, 12 dkg cukor,

30 dekagramm liszt, csipet só, 5+2 dkg vaj, 1 l tej, 1 dl rum, 20 dkg aszalt szilva, vagy 20 dkg panyolai szilvalekvár.

Elkészítés: Az aszalt szilvát beáztatjuk a rumba. (Ha szilvalekvárt használunk, akkor csak meglocsoljuk kevés rummal, ahogy belekanalazzuk a formába.) Egy óra múlva leszűrjük. Előmelegítjük a sütőt 210 fokra. Kikenjük vajjal a formákat, és az aljára szórjuk az aszalt szilvát. A tojásokat habosra keverjük a cukorral, vaníliával, liszttel, sóval, majd hozzáadjuk a megolvasztott, de nem forró vajat és a tejet is. Ráöntjük a masszát (híg palacsintatésztát) a szilvára. 210 fokon sütjük 30 percig.

🍷 BOR

Bor-utunk következő állomása a Mátrai borvidékre visz, Gyöngyöstarjában, ahol a **Kovács borház** különlegességeivel találkozhatunk. A borház érdekessége, hogy ez egy **apja-lánya borászat**.

A honlapjukon bővebben is lehet olvasni a családi borászatról, a bor szeretetéről, a termékeikről.

Különösen izletesnek találtam a **2012-s Merlot**, ami mély sötét színeivel, tüzes karakterével a téli napok derűjét segítheti.

Van Boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ Kantenich atyát, a Schönstatt mozgalom 100 évét és a szeretetszövetséget
- ❖ az óbudavári, a schönstatti és a római centenáriumi lélekáradást
- ❖ Gertrúd Mária nővér gondoskodó, áldozatos munkáit
- ❖ a Mária musical és a mozgásszínház előadásait
- ❖ Ferenc pápát, aki naponta kéri a schönstatti Szűzanya támogatását, és a pápai áldást a világ „Schönstattjára”
- ❖ a zsinatot és az új jelmondatot: Vele tartok
- ❖ a budapesti ifjúsági közösségi helyet, a lelkes fiatalokat
- ❖ a gyermeket váró családokat, különösen a leendő édesanyákat
- ❖ Gertraud Evanzin nővér nőknek tartott lelki napjait
- ❖ a Családakadémia 11-es évfolyam küldetésünnepét
- ❖ a schönstatti családcsoportokat
- ❖ Papp Sándorné, Mária néni példamutató, imádságos életét és kedves mosolyát
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ a schönstatti családi tapasztalatokra épülő jegyesoktatást.

Nincs Boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanya közbenjárását,

- ❖ hogy élővé tudjon bennünk válni a szeretetszövetség a hétköznapiakban is
- ❖ hogy az október 18-i jubileumi ünnepen kapott kegyelmek gyümölcsözőek legyenek
- ❖ hogy áldja meg Gertrúd Mária nővér áldozatos munkáját
- ❖ hogy bőséges áldás kísérje a CSAK 12 évfolyam családait
- ❖ betegséggel és nehézséggel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ hogy áldja meg az új vezető házaspárok tevékenységét
- ❖ hogy újabb családok találjanak rá a schönstatti útra
- ❖ a papi, szerzetesi és családos hivatásokért.

ÓRIÁSI apróságok
(gyerekszój)

Kolléganőmnek a minap korgott a hasa.

Erre a 3 éves Emma:

- Nóri néni, kisbabád lesz?
- Nem. Miből gondold?
- Hallom, hogy horkol a pocakodban!

Kisfiam, Kristóf (7 éves) nehezen tudott este elaludni, és egy kicsit odafeküdtem mellé az ágyába. Átölelt és azt mondta:

– Anya, ha megölelsz, az érzékszerveim megnyugszanak!

– Mama, nagyon finom ez a meggyes pite! De legközelebb ne tegyél bele tésztát!

Valamelyik nap Panna szól, hogy kellene vinni az oviba alvós plüssöt, mert elfogyott a készlet. Megbeszéltük, hogy visz, részemről a téma le is volt zárva. Erre jött a következő kérdés, teljesen komoly képpel: – Anya, neked ugye Apa az alvós állatod?

Kisfiam szemüveget kapott iskolakezdesre. Amikor először felvette, azt mondta: – Anya, HD minőségben látok!

Egyik reggel, mikor a pár hónapos lányom visszaaludt, a párom elvitte sétálni 4 éves fiunkat, így én is kicsit visszatudtam feküdni. Mikor hazaérték, a párom megjegyezte:

- Anya, kaptál két órát ajándékba!
- Mire a fiam lelkesen:
- Majd én kicsomagolom!!!

Szombat este vacsorázunk. Gabika (édesanya) mondja Bencének (6 éves):

- Na, hétfőn reggel mehetsz oviba!
- Mire Bence:
- Akkor ma kell sírnom, vagy ráér holnap este?

Csongi (lassan 7 éves) hetek óta nyúz, hogy neki saját szoba helyett inkább egy lavór kell. Nem értettem, de eleinte ráhagytam, hogy persze. De ő váltig nyúzott, hogy neki kell egy lavór, nem kell saját szoba, mert a lavór sokkal klasszabb. Ma reggel újra elővette a témát, mire kifakadtam, hogy ott a lavór a fürdőszobában, akkor legyen az övé. Erre ő nézett rám értetlenül, és megmagyarázta:

– De anya, nekem igazi lavór kell, amiben tudok kísérletezni, vannak benne üvegcsovek, és fehér köpenyben tudok benne dolgozni, mint Dexter a lavórjában!

Vacsi utáni mosogatás – nem sok kedvem volt hozzá. Fejemet a konyhaszekrénynek támasztom, Flóra (6 éves) megáll mellettem: – Anya, mi a baj?

Én: – Áááá, semmi!

– Az asszonyors, mi?!

Szabi, 6 és fél éves fiam torokgyulladással feküdt itthon.

Egy lázmérést követően ez hangzott el: – Megint lázas vagy, kicsim!

– Ne aggódj anya, így is teljes életet tudok élni!

SCH hírek

Szeptemberben Óbudaváron időztek schönstatti novíciusok Bujbácsi Bálint szervezésében. Ebben a hónapban volt a szokásos ifjúsági találkozó is.

Szép ünnep volt októberben az apostolok szentelése. Szentmise keretében kilenc házaspár szentelte magát a schönstatti apostoli faladatoknak a Szűzanya eszközeként.

Oláh István és Éva, akik több, mint 20 éve áldozatos önkéntes munkával végezték a Családok a Csaláért Egyesület és a Schönstatt Szentély Alapítvány könyvelését jelezték, hogy nem tudják tovább vállalni a feladatot. Hálásak vagyunk nekik az eddigi munkájukért és nagyon szépen köszönjük. A könyvelést elvállalta jelképes összegért egy gyenesdiási hölgy, aki Vértesaljai János cégének könyvelt. Köszönjük szépen Jánosnak az égi segítséget!

Önkéntes munkanap is volt októberben, hogy a 18-i ünnepre szép és rendezett legyen minden. Köszönjük a segítséget!

Az október 18-i jubileumi ünnepségen 208 regisztrált résztvevővel ünnepeltünk együtt. A perselyben 55 500 Ft adomány gyűlt össze. Köszönjük szépen!

November 8-i hétfőjén került megrendezésre az éves zsinat. A jövő évi jelmondatunk: „Veled tartok”

Ezen a napon tartottuk a Családok a Csaláért Egyesület közgyűlését, ahol Radnai Istvánt választottuk az egyesület elnökévé.

Az MVH kifizette a Diós ház támogatásának második részletét, 2 414 691 Ft-ot. A megítélt teljes támogatási összeget, azaz 5 millió forintot megkaptuk az építés adminisztrációját végző gondos munkájának köszönhetően.

Szeretettel köszöntjük a közösség nevében Gódány Róbertet 75. születésnapján! Köszönjük, hogy feleségével, Ritával ilyen jó eszközök voltak az Atya kezében, és elhozták Magyarországra a schönstatti szikrát. Ezen alkalomból szeretnénk feleleveníteni egy kedves momentumot az életéből:

„Ekkortájt tartották a II. Vatikáni Zsinatot is, amire Róbert 1965-ben, az akkor már pappá szentelt Koncz Kázmér meghívására kiutazhatott. Kentenich atya is Ró-

mában tartózkodott. December 2-án volt a zsinat záróülése és ünnepélyes befejezése. Róbert vendéglátója nagyon kedvesen bánt vele. Még a zsinat záró koncertjére szóló jegyét is neki ajándékozta. Ezen az eseményen maga a pápa is jelen volt.

Kentenich atya ugyan kint volt Rómában, de arra nem volt lehetőség, hogy személyesen beszéljen, találkozzon vele, mivel nagyon elfoglalt volt. Ám egyszer úgy alakult, hogy összefutottak egy lépcsőn. Egyikük lefelé, a másikuk felfelé tartott. Róbert szeretett volna valami nagyon lényegeset mondani Kentenich atyának, egy kis beszámolót pár szóban. El akarta mondani, hogy a bécsi Schönstatt családban azt a gondolatot próbálta elterjeszteni, hogy ha schönstattiak akarnak lenni, akkor Kentenich atya képmásaiá kell lenniük. Legyünk mind kis Kentenich atyák! Ezt mondta hát Kentenich atyának is a lépcsőn, mire ő a mutatóujját Róbert orra hegyére helyezte, és azt mondta; „Ein einziger großer Róbert.” (Egy egyetlen nagy Róbert.) Ez volt az ő válasza, és tanácsa.” (Mészáros Boglárka: Így vezetett... című könyvének egy kimaradt részlete.)

Kedves családok, kedves fiatalok, kedves schönstatti közösségünk!

Örömmel számolunk be arról, hogy a Magyar Schönstatt Családmozgalom új vezetői közössége a gyakorlatban is elkezdett működni. Azt látjuk, hogy nem fogunk unatkozni az előttünk álló hónapokban. Igyekszünk minél hamarabb megtanulni, átvenni az ügyek intézését a TECSENGO házaspárjaitól.

Szeretnénk veletek élő kapcsolatot kiépíteni és fenntartani. Reméljük, hogy ez elsősorban a személyes találkozások révén fog létrejönni és működni, de korunk modern eszközeit is szeretnénk erre felhasználni. Ezért létrehoztunk egy e-mail címet, amelyen keresztül kapcsolatban lehetünk veletek. Kérünk benneteket, hogy bizalommal osszátok meg velünk gondolataitokat, ötleteite-

ket, elképzeléseiteket, amelyekkel mozgalmunk gazdagodhat. E-mail címünk: juvene@schoenstatt.hu

Szeretettel köszöntünk benneteket: a JUVENE házaspárjai: Kaposi László és Andrea, Radnai István és Márta, Soós Viktor és Zsuzsanna, Szelestei Gábor és Barbara

(ejtsd: juvené) = 1. JUbileumi VEZető NÉgyes; 2. latin szó: fiatal, fiatalos

Családakadémia Kaposváron

Küldetésünnepek 2014. november 29-én a Nagyboldogasszony Római Katolikus Iskolaközpont Kőrkapolnájában volt.

„Mióta benneteket ismerünk, azóta növekszik az egységünk” – mondta *Klári és Tamás* Nagykanizsáról, majd így folytatták: „az a célunk, hogy család-egyházzá váljunk, s világitani tudjunk!”

Nem véletlen, hogy a **Kaposvári Egyházmegye és a Schönstatti Családakadémia** közös szervezésében most véget érő családtréner-képzés zárásakor ez a mondat hangzott el tőlük. Szívügyük a *küldetés*, erről tartották előadásukat is.

De mi is a Családakadémia, azon belül is a családtréner-képzés?

Házaspárok számára nyújt lelki segítséget két éven keresztül. Az első évben saját kapcsolatát erősíti a férj és feleség, élük meg ezt hónapról hónapra egyre örömtelibben. Ezt az elhangzó előadások meghallgatása és kettesben való megbeszélése segíti. Utána a házaspárok egy őszinte körben megosztják egymással gondolataikat: „mi érintett meg” a hallottakból? Az első évben hat hétvége és egy nyári hét alatt 18 előadást fogadnak be a jelenlévők.

Míg a házaspárok az előadásokat hallgatják, majd dolgoznak, gyermekeikre fiatalok vigyáznak, különböző programokat szerveznek nekik. Így mindenki jól érzi magát, s szívesen jönnek a hétvégékre.

Mikor már jól feltöltek a házaspárok, s érzi, hogy mennyi kincs

birtokában vannak, akkor következik a második év, ahol megtanulják, hogy lehet erről beszélni másoknak, hogy lehet kincseiket továbbadni.

A hat alkalom során az előadás készítés csínját-bínját, lelki mozgatóit tanulják meg, és minden alkalommal gyakorolnak 5 perces kis előadásokkal.

„Mi változott meg? Másképp szeretjük egymást! S most nyitott szívvel várjuk, mi lesz a folytatás... – fogalmazta meg *Bea és Laci* Kaposzterdahelyről.

A Gondviselés úgy rendezte, hogy a Kaposvári Egyházmegye családreferens házaspárja, *Radnai István és Márta* a schönstatti lelkiségben gyökereznek, ott találtak lelki táplálékot. S ezt a kincset fölismerve akartak másoknak is ajándékozni ebből. Jó munkatársai ők a család-pasztorációért felelős **Nyékly Kálmán** atyának, akivel együtt hívták életre ezt a csoportot.

Kilenc házaspár vett részt a képzésen, s alakult baráti, lelki közösséggé. A képzés évente hat hétvége és egy nyári hét, ahol alig fordult elő hiányzás, mindenki örült, ha jöhetett, s a két év alatt öt baba született a csoportban!

A családtréner-képzés végén két vizsgát tesznek a házaspárok, ezt követően a küldetésünnepen **Balás Béla püspök atyától kapják meg diplomájukat.**

Az első vizsga egy alkalom (házibeszélgetés) megszervezése az otthonukban vagy a plébánián, ahová apostoli lélekkel meghívják házaspárokat egy előadás meghallgatására és feldolgozására.

A másik vizsga a saját szív-témájukból készített előadás megtartása egy ilyen körben.

S milyen témák születtek, mit visznek tovább a végzősök? Különbözőek...

Kata és Nándi szívtemája például az anyós-após kapcsolat: „Sokszor elvárások gyűrűjében élünk, melyeket szüleink támasztanak irántunk. Meg kell-e ezeknek felelnünk? Mi lehet a jó megoldás?”

Lilla és Marci az imádságról beszélt, előadásukkal azoknak szeretnének segíteni, akik úgy érzik, nem megy eléggé olajozottan az életük, valami vagy valaki hiányzik belőle. „Istenkapcsolatunk a hétköznapiakban, avagy az Úr jelenlétében élni.”

Lujzi és Gergő „kényes” témához is mert nyúl: „Egy testté leszünk a házasságban. A szex vajon mi? Arra keresük a választ, hogy ebben az igen kifordított világban hogyan találhatjuk meg szexualitásunk értelmét, és ezáltal hogyan teljesíthetjük be házasságunkban a Teremtő tervét.”

Zsófi és Máté négy kisgyermeket nevel, akik közül a legidősebb öt éves. „... élethelyzetünk irigylésre méltó, és lételemünk a küzdelem. A kérdés, amely minden napunk minden pillanatát és az előadásunkat is átjárja: Mikor, kire, mire, mettől-meddig és hogyan szánunk időt?”

Juca és Balázs Bárdudvarnokról annak járt utána, hogy melyek azok a banánhéjak, melyeken elcsúszhatnak a házasságok... S idézik Tilmann atyát, „A jó házasság nem szerencse dolga, hanem két ember megfeszített munkájának gyümölcse!”

Mazsi és Balázs az isteni gondviselésről hozott rengeteg példát: „...azt próbáljuk körüljárni, hogy az életünkben bekövetkező nehézségek, fájdalmak, ellenére hogyan tudunk hinni és élni a minket szerető Isten gondviselésében.”

Aki szeretné megtudni mi az, vagy érdeklődik az előadások, ill. a Családakadémia iránt, tájékoztatást kaphat az info@csaladakademia.hu e-mail címen.

Schönstatt-szentélyt szeretnénk Budapesten!

Két éve már, hogy Budapesten Közösségi Helyünk lett, ahol összejöhetünk, megtarthatjuk a programjainkat, csoport-összejöveteleinket, otthon érezhetjük magunkat.

A Közösségi Helyért végzett imakilenced elején a kilenced céljaként fogalmaztuk meg: „Olyan világban élünk, ahol fiatakként egyre nagyobb szükség van az otthonra. Fontos, hogy minél inkább és minél gyakrabban tapasztaljuk meg az otthonosság érzését, annak lehető legmélyebb formájában. Szeretnénk otthont kapni és otthont teremteni. Nem pusztán a magunk számára. Szeretnénk, ha a Szűzanya a fővárosba is »beköltözne«. Egy helyet szeretnénk a számára, ami egészen az övé és egészen a miénk is. Egy állandó otthont ifjúsági közösségünk számára.”

Megtapasztalhattuk, hogy a Közösségi Helyen jól érezzük magunkat, jó oda betérni napközben, akár tanulni, akár pihenni, akár beszélgetni. Sokan vagyunk, akik rendszeresen járunk oda, akár szinte naponta.

Tavaly ősszel aztán megfogalmaztuk, kimondtuk azt a vágyunkat, hogy szeretnénk Budapesten is egy schönstatti kápolnát. Ennek első kézzelfogható jeleként elkészítettünk egy Mária-képet, ami majd a budapesti szentély oltárképe lesz. Ez a kép velünk volt Schönstattban a jubileumi ünnepen is, ahol a magyar misén Walter atya megáldotta (Walter atya a Schönstatt Mozgalom általános elnökségének a vezetője). Most a képet a Közösségi Helyünk háziszentélyében helyeztük el szentmise keretében, október 27-én, az Előalapító okirat születésének 102. évfordulóján. A szentmisét Pinter Piusz atya mutatta be, s 45-50-en voltunk, főleg a fiatalok közül, de néhány család is eljött együtt ünnepelni.

Természetesen nem gondoljuk, hogy máról holnapra szentélyünk lehet Budapesten, de hiszünk és reméljük, hogy sok év munkája, áldozata és imája nyomán felépülhet, és egy kis oázissá válhat, ahol megpihenhetünk, fel-

töltődhetünk, imádkozhatunk. Ehhez szeretnénk kérni a Ti imádságaitokat is!

November végén, az első Szövetség Óráján elkezdtünk egy szentélykilencedet (Tilmann Beller: Az új kezdet: Mária), hogy megmutassuk a Szűzanyának: komolyan gondoljuk! Nem csak vágy van a szívünkben, hanem szeretnénk tenni is azért, hogy az Ő segítségével megépülhessen egy ifjúságnak szentelt schönstatti szentély Budapesten.

Ezért kérünk Téged is, hogy imádkozz velünk, és ha teheted, akkor a következő kilenc héten gyere el legalább egyszer a Szövetség Órájára (minden pénteken, délután 3 és 4 óra között van a Közösségi Helyen) és mutasd meg; Te is komolyan gondold és ajándékozz a Szűzanyának egy kis időt. Aki szeretne bekapcsolódni a kilencedbe, az a kilencedben található rövid gondolatok átolvasása után (akár azok alapján) válasszon valamit, amit azon a héten a kegyelmi tőkébe ajánl a Szűzanyának a Szentélyért.

9 hét? 9 hónap? 9 év?
Rajtad is múlik!
„Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk!”

Általad megerősödve indulunk

Igy hangzik új jelmondatunk, amelyet pár hete választottunk Óbudaváron. Ismét eltelt egy év. Egy egészen különleges év! 2014-ről van szó! Schönstatt 100 éves lett, és ezt októberben ünnepeltük. Sokan közülünk ott lehettünk. A Szűzanya ismét magához vonzotta az ifjú szíveket. Ezt éreztük október 18-án éjfélkor, amikor körülnézve az összentély kapui előtt megállapíthattuk, hogy

20-30 magyar lány is jelen van. Valami megmozdult, újból lánggra lobbant... hosszú idő után újra több mint húszan vettünk részt az óbudavári hétvégén. Nem csoda, hiszen elmondhatatlan élmény volt Schönstattban lenni. Anynyi sok apró öröm töltötte el a lányok szívét odakint, hogy kicsit nehéz is visszatalálni a „mennyből” a hétköznapokba. Talán ezért is illik a következő évre

ez a jelmondat. A sok kegyelemben és boldogságban, amiben ott kint részeseültünk, és amik által megerősödünk, most újból elindulunk. Szeretnénk újult erővel növekedni és építeni.

Teljes volt a kör, hiszen Gertrúd Mária nővér is velünk volt. Olyan jó egy biztos pont, valaki, aki vezet bennünket a Szűzanya mellett. Nagy szükségünk van rá, és ő ezt érzi is. Nagyon szépen köszönjük Neki!

Péntek estével kezdtük zsinatunkat. Mindig fontos egy bemutatkozás kör az elején. De idén valahogy egészen különlegesre sikerült. Olyan mély kör volt, mindenki olyan nyílt volt, hogy ez igen megérintette a lányokat. Érezni lehetett, hogy jó lesz, egy gyümölcsöző hétvégének nézünk elé. Vacsora után még kimentünk, mert a hétvégét a szentélyben szeretnénk volna kezdeni, és egy erdei séta keretében a friss levegőt és a csillagos ég szépségét még magunkba szívni. Nagyon szép és hangulatos volt, éreztük, hogy a Szűzanya velünk van, segíteni fogja hétvégénket.

Szombaton délelőtt még egyszer képek, videók és személyes elbeszélések keretében 'utóizlelhettük' a jubileumot. Mindenki arcára mosoly ült az előadásaink, a fáklyás futók, a koronázás, az Arénában készült képek láttán. Aztán a Nővér felvezette a hétvége komolyabb részét egy előadásban.

Bizony, egy jó hosszú délutánnak néztünk elébe. De a lányoknak annyi gondolata volt, oly sok minden rájuk 'ragadt' a jubileumból! Minden egyes lány saját élethelyzetéből hozta azokat az értékeket, amelyek foglalkoztatják, amiket célként tűztek ki, amik erősítik őket vagy aminek hiányát érzik életükben. De ott volt mindenhol a tűz, a lelkesedés, a jubileum öröme! „Olyan jó volt sokan együtt lenni. Jó lenne, ha a jövőben is több alkalmunk lenne találkozni!” – fogalmazta meg egyikőjük. Igen, szeretnénk újrakezdeni, változtatni, új tervekbe belefogni, és mindennek-előtt a kapcsolatainkat elmélyíteni!

Tábori hírek

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom 2015. július 27-től augusztus 2-ig újra Jubileumi Nagytábort hirdet. A tábor helyszíne az Óbudavár közelében található Szentjakabfa.

Jubileumi Nagytáborunk alkalmával visszatekintünk az elmúlt 25 évre, de elsősorban mégis a jövőt fürkésszük: a Fiúmozgalom immár 25 éves, és ezzel érett férfikorba lépett. Ebből az alkalmából szeretnénk mozgalmunkat Fiú- és Férfimozgalmá bővíteni. Szeretnénk kapcsolatokat keresni és építeni a férfiakkal és édesapákkal, mert hisszük, hogy a közös munka, egymás segítése mindannyiunk javára válik. Szeretnénk az ifjúság lelkesedését továbbadni a fiatalabbaknak és az idősebbeknek egyaránt. Szeretnénk, ha ez a tábor egy olyan alkalom lenne, ahol az érdeklődők is megismerhetik Schönstatt lelkiségét,

megtapasztalhatják a közösség élményét, élvezhetik az önállóságot, kipróbálhatják bátorságukat és mélyülhetnek hitükben.

Éppen ezért sok szeretettel várunk mindenkit: fiatalokat és édesapákat, Schönstattiakat és érdeklődő vendégeket. Jelentkezni lehet a Fiúmozgalom honlapján (<http://fiuk.schoenstatt.hu/>), a legújabb hírekért pedig látogassatok el a tábor Facebook oldalára (<https://www.facebook.com/>).

2015 nyarán ismét lesz kislánytábor (6–9 év)! Jelentkezni már most lehet a szervezőknél:

Alföldi Eszternél (30/522-7949, eszter926@gmail.com), vagy Radnai Kingánál (20/545-9864, radnaikinga@gmail.com).

Vannak félelmeim

Mellém szegődnek, kérés nélkül, és ott bandáznak. Nem szeretem a társaságukat, nyomasztóak, mégis valahogy tehetek arról, hogy velem vannak. Nem merek lépni ellenük, hagyom, gondolván, hogy majdcsak elleszünk egymás mellett. És tudod, van, hogy el is feledkezem róluk. Lefoglalnak más, fontosabb dolgok, események, emberek. De aztán, talán veled

is előfordult ilyen, mikor leülnék egy kicsit megpihenni, vagy csak egyszerűen egyedül maradok, akkor összeszorul a szívem, hogy „tejjóé!”, ők még mindig itt vannak. Itt vannak, sutyorognak a fülemben, nem hagynak nyugton.

Nem véletlenül van tele a Biblia a „ne félj” biztatással. Megint egy, amin nem kéne meglepődnünk, hisz az Úr teremtett minket, Ő tudja a legjobban, hogy

mire van szükségünk, de azért ez innen nézve is döbbenetes, a gyöngédség, ahogyan gondoskodik. Az, hogy egészen pontosan tudja, hogy lesznek félelmeink. Tudja, hogy az utunk során meg kell ezekkel a kellemetlen „vendégekkel” küzdenünk. Tudja, hogy szembe kell velük néznünk. És azt is tudja, hogy ez fájdalommal jár. Igazi erőpróba.

Jézus is félt. Ez akár biztató is lehet számunkra, nem? Ő, a Végtelen Isten is remegett a kereszthalála előtt. Ember volt, félt. Ki ne félne egy ilyen megpróbáltatástól? Ráadásul pontosan tudta, hogy mi vár rá. Egészen pontosan tudott minden részletéről. Félt, de ezt a félelmét odaadta az Atyjának. Szembenézett vele, a magány súlyos köpenye alatt, elhagyottan, és rábízta az Úrra.

Van, hogy sikerül Jézus lábnyomában járnom. Illetve inkább csak a lábujjammal érintenem ezt az utat. De ezek a kis próbálkozások is csodálatos gyümölcsöt tudnak hozni. Ismerős ez a helyzet? Amikor nehezen, de kinyitogatod a lelked, próbálsz összekapcsolódni a tekintetével, és erre Ő válaszul érezhetően körbeölel a kegyelmével.

Az előző félévem hatalmas hegynek látszódott a kezdetekkor. Félelmetesen nagyok. Két egyetemet csináltam, az egyik helyen

államvizgáztam, szakdolgozatot írtam, mindemellett edzésekkel, hétvégi versenyekkel készültem egy világbajnokságra. De mindig, tudatosan igyekeztem az Úrral együtt mászni. Nem mondom, hogy folyamatosan sikerrel jártam – néha elestem, kicsit talán el is tévedtem – viszont egy biztos: felértem a hegyre. És azt kell, hogy mondjam, csodálatos volt a kilátás. Azóta újabb hegyek vannak. Meredekék és magasak. Olyanok, amik Vele megmászhatóak.

Hányszor megtörtént már velem, hogy nyomasztott valami, de félttem vele szembe nézni, félttem lépni. Aggódtam, és gubbasztottam az aggodalmammal. Egy idő után vagy az élet úgy hozta, hogy muszáj volt elmozdulnia valamire a történetnek, vagy sikerült rávennem

magamat egy erőtlén lépésre. És hogy milyen kimenetellel?! Úgy, hogy csak pislogok és felszabadult, örömteli szívvel mosolygok Rá az Úrra, hálát adva a Szeretete ilyen módon való megnyilvánulásáért.

Például egyszer sokáig hordoztam magamban egy döntést, amit nem merem elmondani az egyetlen annak az oktatómnak, akinek pedig sokat köszönhetek. Nem tudtam, hogy lépjek ez ügyben felé, pedig nem szerettem volna, ha mástól tudja meg. Aztán egyik nap, az előadásán elhangzottak is bátorítottak arra, hogy tegyem meg ezt a számomra félelmetes lépést. Elmondtam, ő pedig úgy vette az egészset, mint a világ legtermészetesebb dolgát – „Filoména, jól tette, így kell ezt csinálni!”. Itt már mosolyogtam...

Vannak inségesebb idők. Sivatagok. Talán kapok ott is megerősítést. Tudhatom, hogy velem van, hihetem, hogy gondoskodik rólam, de ettől még lehet ez nehéz. Annyi mindentől tud szenvedni az ember belül is. Nincs is rá magyarázat, nem lehet racionálisan szétszedni, megoldásokat találni és összerakni.

Van olyan, hogy attól kezdek el rettegni, hogy nekem ilyennek és ilyennek kell lennem, de nem megy. Összehasonlítom magam másokkal, mérlegek, konkrétumokat akarok magamtól, konkrét célokat, jövőképet. És ezek azt érzem, hogy megfojtanak.

Aztán vannak olyan pillanatok, rácsodálkozás-félék, mikor rájövök, hogy mindezek csak másodlagos kérdések. Hogy a lényeg az Úrral való kapcsolat. Kapcsolat, ami lehet, hogy sokszor akadozik. Kapcsolat, amibe olykor beleszakadok, nem érzem a jelenlétét, nem tudom átlépni a falakat és csak vergődöm. De kapcsolat úgy is, mint ami mindig ott van lehetőségként. Hívásként. Hívás egy élő, mély kapcsolatra.

Művészet a jelenlét. Megélni az adott pillanatot. Megélni, nyitni a lelkemet. Újra és újra.

Igazi kihívás ez az élet. Telis-tele ingerekkel, zajokkal, fényekkel, változásokkal, kapcsolatokkal, történetekkel..., és annyi minden játszódik le bennünk

Igazi kihívás ez az élet. Telis-tele ingerekkel, zajokkal, fényekkel, változásokkal, kapcsolatokkal, történetekkel...

– örömeik, fájdalmak, küzdelmes harcok, vívódások, hála, békeség, és még számtalan érzélem. Vágyaink, félelmeink, elképzeléseink, ilyen-olyan gondolataink mellénk szegődnek az úton. Teréz Anya is leírta: az élet kihívás. De ő rögtön hozzá is fűzte, hogy

fogadd el. És ezt még tovább fejtegette. Érdemes izlelgetni az Élet-himnuszát.

Tudok vajon úgy nézni az életemre, mindennap, hogy az egy titok, ami kínálja magát arra, hogy megfejtsem? Tudok így, örömmel, leginkább belső örömmel és reménnyel, hittel jelen lenni a napjaimban, nem elmulasztva az órákat, percekét, nem csak úgy telni hagyni az időt? Tudom kalandként értelmezni?

Aminek vannak kemény próbái, de azokkal együtt elhinni, hogy érdemes?

El tudom hinni, hogy az Úr csatlakozni szeretne mellém? Megfogom a felém nyújtott Kezét? Akarok válaszolni a hívására?

Van úgy, hogy a szívem megszakad egy számomra nagyon fontos emberért, és bár tudom, hogy nem tudom megváltani a nehézségéből, mégis keresem az eszközöket, amikkel segíthetném valamilyen formában őt. Ezt éreztem az Úr felől az előző napokban: „... minden oldalról körülveszlek, és fölötted tartom kezemet”. Végtelenül gyöngéden és bátorítóan. Nem spórolt: számtalan módon szólt, bátorított, hogy velem van.

Egyszer, mikor nagyon nem voltam jól, írtam Neki egy levelet (ilyet máskor is szoktam), amiben összefoglaltam, hogy mi az, ami nehéz, ami nyomaszt, amiben nagyon kérném a segítségét. Be is tettem egy borítékba és lezártam. Már aznap este jött egy egészen konkrét válasz Tőle, mikor húztam az Atyatelefonból.

Gyanítom, hogy Ő sejtí, hogy lesznek még bőven mélységek. Persze, hogy lesznek. Amikor akár elő is vehetem ezeket a sorokat, nem fogok rögtön kitörő lelkesedéssel újjászületni. Tudja ezt, és mégis ad. És adni fog akkor is. Mindig.

Döbbenetes, egész életünket végigkísérő, bontogatásra váró titok ez.

Jubileum-Schönstatt Mária Musical

A családok új jelmondata:

VELED TARTOK!

„Ez Schönstatt egyik nagy titka!
Isten szól hozzánk, és mi válaszolunk Neki.”
(Heinrich Walter atya, Magyar mise 2014. október 17.)